Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

Pag. 4

● Cronică literară — ZAHARIA STANCU : Cîntec șoptit — GEORGE ALBOIU : Drumul sufletelor
● În obiectiv : Stagiunea teatrală — PROIECTE, SPERANȚE. DAR CERTITUDINI ?

Pag. 5

● SPORT
— Fotbal : VĂ INFORMĂM DESPRE LOTURILE REPREZENTATIVE
— Talere : Campionatele europene PRIMII CAMPIONI

ÎN PAGINA A 3-A:

Cum păstrați „carnetul de lîngă inimă" ?

Am relevat în nenumărate rînduri strădania organelor și organizațiilor U.T.C. de-a face din actul investirii cu titlul de utecist, din primirea în organizație și înmînarea carnetului de membru al U.T.C., momente de neuitat în viața tînărului.

Și tot de-atîtea ori ne-am întrebat : ce se întîmplă după aceea ? Ce se întreprinde în continuare pentru întărirea legăturii dintre tînăr și organizație ?

De la aceste întrebări a pornit ancheta de față.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVI, SERIA II. Nr. 6628 | 6 PAGINI 30 BANI | JOI 10 SEPTEMBRIE 1970

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a primit pe președintele Vecei Executive a R.S. Serbia, Milenko Boianici

Miercuri, 9 septembrie, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a primit pe președintele Vecei Executive a Republicii Socialiste Serbia, Milenko Boianici, aflat în vizită în țara noastră.

La primire a participat tovarășul Iosif Banc, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

A fost, de asemenea, prezent ambasadorul R.S.F. Iugoslavia la București, Iso Njegovan.

Cu acest prilej, a avut loc o convorbire cordială, prietenească, în cursul căreia a fost exprimată satisfacția față de dezvoltarea continuă a relațiilor de prietenie și colaborare dintre România și Iugoslavia.

HOTĂRÎREA

Plenarei C.C. al U.T.C. din 4-5 septembrie 1970, cu privire la convocarea Congresului al IX-lea al Uniunii Tineretului Comunist

În conformitate cu Statutul, Plenara Comitetului Central al U.T.C. hotărăște convocarea Congresului al IX-lea al Uniunii Tineretului Comunist la începutul anului 1971 cu următoarea ordine de zi :

— RAPORT PRIVIND ACTIVITATEA UNIUNII TINERETULUI COMUNIST ÎN PERIOADA DINTRE CONGRESUL AL VIII-LEA ȘI AL IX-LEA ȘI SARCINILE CE REVIN U.T.C. PENTRU ÎNDEPLINIREA HOTĂRÎRILOR CONGRESULUI AL X-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN ;

— RAPORTUL COMISIEI CENTRALE DE REVIZIE ;

— RAPORT PRIVIND ÎMBUNĂTĂȚIRILE CE SE PROPUN A FI ADUSE STATUTULUI UNIUNII TINERETULUI COMUNIST ;

— ALEGEREA COMITETULUI CENTRAL AL U.T.C. ȘI A COMISIEI CENTRALE DE CENZORI.

Pentru a asigura posibilitatea ca la dezbaterea problemelor ce privesc activitatea Uniunii Tineretului Comunist să participe un număr cît mai mare de delegați și invitați, lucrările Congresului se vor desfășura atît în ședințe plenare cît și pe comisii. La Congres vor participa 2 000 de delegați, corespunzător normei de reprezentare de un delegat la 1 200 de uteciști, precum și 1 000 de invitați din rîndul cadrelor de partid și U.T.C., reprezentanți ai organizațiilor de stat și obștești, ai instituțiilor centrale. La Congresul U.T.C. vor fi invitați reprezentanți ai organizațiilor de tineret din țările socialiste, precum și ai organizațiilor comuniste, socialiste, democratice și progresiste din alte țări cu care Uniunea Tineretului Comunist întreține relații de cooperare.

Congresul organizației noastre se va desfășura în condițiile în care partidul, toți oamenii muncii întîmpină aniversarea semicentenarului Partidului Comunist Român, moment de cotitură istorică în dezvoltarea mișcării muncitorești din țara noastră, în lupta poporului pentru eliberarea socială și națională, pentru făurirea unei patrii prospere, libere și independente. Potrivit hotărîrii Comitetul Central al P.C.R., aniversarea creării partidului se va desfășura sub semnul intensificării activității creatoare a partidului și statului, a întregului nostru popor pentru înfăptuirea mărețului program de înflorire a patriei, elaborat de Congresul al X-lea, pentru obținerea de noi succese în dezvoltarea economică și culturală, în ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

Întreaga activitate a organizațiilor U.T.C. din perioada premergătoare Congresului, adunările de dări de seamă și alegeri, ca și lucrările celui de-al IX-lea Congres al U.T.C. se vor desfășura sub semnul acestor mărețe obiective ale partidului și poporului, al atmosferei de puternică efervescență politică ce caracterizează viața socială a țării.

Este bine cunoscut faptul că în ultimii ani activitatea Uniunii Tineretului Comunist s-a desfășurat sub înrîurirea Hotărîrei Plenarei C.C. al P.C.R. din noiembrie — decembrie 1967 cu privire la îmbunătățirea muncii educative în rîndul tineretului, hotărîre care a generat un amplu proces de schimbări înnoitoare în viața organizației noastre. Congresul va trebui să facă un bilanț cuprinzător al activității organizației noastre, o analiză temeinică a modului în care au fost transpuse în viață hotărîrile partidului, a finalității măsurilor întreprinse pentru îmbogățirea și perfecționarea pe toate planurile a muncii Uniunii Tineretului Comunist. Pe această bază Congresul va avea misiunea de a stabili direcțiile de dezvoltare a muncii organizației în perioada următoare, acțiunile menite să asigure în continuare îmbunătățirea formelor și metodelor de muncă, sporirea capacității de acțiune a Uniunii Tineretului Comunist — ajutor de nădejde al partidului — pentru educarea tineretului în spiritul pasiunii și dragostei față de muncă, al înaltei responsabilități față de patria socialistă, mobilizarea tot mai activă a tinerei generații în lupta și munca poporului nostru pentru înfăptuirea programului stabilit de Congresul al X-lea al P.C.R. consacrat înfloririi continue a națiunii noastre socialiste.

Plenara Comitetului Central adresează organelor și organizațiilor U.T.C. din întreaga țară chemarea de a milita activ în întîmpinarea celui de-al IX-lea Congres al U.T.C. pentru ridicarea generală a nivelului muncii politice și organizatorice, pentru creșterea rolului organizației noastre în viața social-politică a țării. Activitatea organizațiilor U.T.C. trebuie să fie în tot mai mare măsură legată de obiectivele colectivelor în care muncesc și învață tinerii, să se caracterizeze prin receptivitate la solicitările acestora, să acorde toată atenția stimulării și dezvoltării inițiativei tineretului.

În centrul atenției tuturor organizațiilor U.T.C. trebuie să stea pregătirea multilaterală și mobilizarea întregului tineret la realizarea și depășirea planului de stat pe 1970, la înfăptuirea obiectivelor noului plan cincinal, creșterea contribuției sale la dezvoltarea bazei tehnico-materiale a societății, la ridicarea nivelului tehnic al industriei și agriculturii, la introducerea largă a cuceririlor științei și tehnicii în toate sectoarele economiei naționale, la buna gospodărire a unităților economice, a orașelor și satelor.

În perioada care urmează, organizațiile U.T.C. trebuie să desfășoare o vie și susținută muncă politico-ideologică în rîndul tuturor categoriilor de tineri pentru cultivarea trăsăturilor înaintate de militanți pentru cauza socialismului și comunismului, participanți activi în munca de transpunere în viață a măsurilor adoptate de partid și de stat pentru continua perfecționare a tuturor laturilor vieții social-politice și progresul neîncetat al societății noastre, pentru promovarea principiilor și normelor de conviețuire socialistă, a înaltelor idealuri ale patriotismului și internaționalismului socialist.

Plenara Comitetului Central își exprimă convingerea că toate comitetele județene, municipale, orășenești și comunale, organizațiile Uniunii Tineretului Comunist din întreaga țară își vor intensifica eforturile pentru a cinsti aniversarea Partidului Comunist Român și a întîmpina Congresul al IX-lea al Uniunii Tineretului Comunist cu noi și importante succese în munca de educare și formare a tineretului, de antrenare a tinerei generații la activitatea creatoare multilaterală pe care o desfășoară poporul nostru sub conducerea partidului pentru înfăptuirea grandiosului program elaborat de Congresul al X-lea al P.C.R., pentru înflorirea și prosperitatea patriei noastre socialiste.

București, 8 septembrie 1970.

CE TREBUIE SĂ ȘTIE TELESPECTATORUL DE LA UZINELE „ELECTRONICA"

„DEFECȚIUNEA TEHNICĂ" nu provine totdeauna din studio, ci și de la banda de montaj!

În primele 8 luni ale anului în curs numărul posesorilor de televizoare din Capitală a crescut cu 102.460. Tot atîtea familii au început să se bucure de avantajele acestui modern mijloc de informare. Pentru unii însă bucuria a fost de scurtă durată căci proaspătul aparat sau a rămas cu ecranul fără imagine sau ne amintește de vremea filmului mut. Ca să fim mai exacți, în aceeași perioadă în Capitală au fost reparate 38 512 televizoare aflate în garanție. Care sînt cele mai numeroase defecțiuni pe care le constatați la televizoarele și radioreceptoarele aflate în garanție ? Am adresat această întrebare mai multor responsabili de centre de reparații. Pe baza răspunsurilor primite am ajuns la concluzia că predomină defectele de montaj, asamblare, urmate fiind de defecțiuni ale pieselor. Pentru a cunoaște unele din cauzele ce generează această stare de lucruri ne-am adresat tovarășului inginer *Octavian Juncu* — director tehnic al cunoscutei uzine Electronica.

— Ca un numitor comun al celor mai multe defecțiuni ni s-a prezentat calitatea necorespunzătoare a lipiturilor. Banala lipitură este sursa atîtor și atîtor neplăceri. Ce ne puteți spune în legătură cu acest lucru ?

— *Este foarte adevărat că uneori la numai cîteva zile de la cumpărare apar așa numitele lipituri reci ce nu mai stabilesc contacte între piesele componente. Păcatul constă în faptul că aceste defecte nu se pot constata la controlul de calitate întrucît sînt rezultat al oxidării terminalelor de la piese, oxidării ivite în timpul funcționării. Piesele acestea ne sînt livrate de Întreprinderea de piese radio și semiconductori (I.P.R.S.) Băneasa.*

Continuînd discuția aflăm că de fapt și această întreprindere folosește pentru terminale sîrmă livrată de Fabrica de cabluri și materiale electroizolante București, care evident, la rîndu-i folosește... Ne-am dat seama că încercînd să găsim începutul acestui „lanț al defecțiunilor" ne-ar fi aproape imposibil. *Ce și cît aparține totuși uzinei a cărei marcă o găsim pe produsele în discuție ?* Mare parte din piesele montate pe șasiurile aparatelor se produc chiar în uzină. Statisticile ce ni s-au prezentat indică scăderea rebuturilor atît la potențiometre cît și la comutatorul de rețea — subansamble a căror calitate lăsa mult de dorit. Cît despre piesele primite de la zecile de întreprinderi cu care uzina colaborează, vom reveni. Să ne oprim la cel mai important proces acela de montaj ce conferă forma, dimensiunile, performanțele tehnice dar mai cu seamă siguranța de funcționare a aparatelor. Acest delicat proces de producție este organizat pe montarea în flux a pieselor. Firește, se cer muncitori cu un anume grad de calificare, în funcție de complexitatea lucrării efectuate. Dacă pentru desfășurarea unei activități normale la benzile de montaj sînt prevăzuți 4 muncitori cu calificare minimă, în realitate numărul lor este mai mare cu 700 în timp ce al celor cu calificare medie este de 50 în loc de 400 cîți ar fi necesari.

Consecințele acestei stări de lucruri sînt imediate. Mai întîi neîndeplinirea sistematică a sarcinilor de plan. În al doilea rînd chiar reglarea aparatelor fiind făcută de cadre cu pregătire necorespunzătoare calitatea este mult scăzută. Zilnic, peste 20 la sută din producția de radioreceptoare este respinsă de controlul tehnic de calitate ca necorespunzătoare, aparatele reintrînd în fluxul de montaj. Pe lîngă acest aspect al calificării intervine și cel al disciplinei în muncă, care așa cum ni se relata, lasă de dorit. Chiar dacă s-au întreprins unele lucruri pentru atenuarea acestor neajunsuri la care se adăuga și acțiunile inițiate de comitetul U.T.C. se mai înregistrează încă întîrzieri de la program, nerespectarea disciplinei la locul de muncă. Ce-i drept numărul acestor cazuri se află în continuă scădere. Fluctuația de cadre continuă să rămînă îngrijorătoare. 800 din cei 1 300 salariați ai secției montaj au plecat de la începutul anului și pînă acum din uzină. Locul lor a fost luat de alți 800, în marea majoritate tineri și foarte tineri.

O remarcă se cuvine și aici. Noii veniți nu posedă nici ei calificarea corespunzătoare. Lucru ce a determinat conducerea uzinei să inițieze cursuri de calificare la locul de muncă cu o du-

IOAN VOICU

(Continuare în pag. a V-a)

UN OM, O FAPTĂ, O IDEE

Undeva lipsea o semnătură...

Nu sînt puțini, credem, cei care au trecut pragul Casei de cultură a studenților bucureșteni, care au întîrziat cîteva minute, un ceas, la „Student-club", bucurîndu-se de ambianța intimă a decorului, realizat cu o înaltă doză de bun gust și simț artistic, nu așa des întîlnite în locuri cu funcțiuni similare. Spațiul amenajat de un ales ochi arhitectonic, nenumăratele plăcuțe de ceramică multicolore, combinate după subtile criterii artistice, vitraliile moderne, dar păstrătoare ale unei „patine a vremii" — totul dă impresia că te afli mai degrabă într-un muzeu, decît într-un club. Cercetezi locul, privirea întîrzie pe forme și unghiuri, vrei să afli undeva încrustat, fie și discret, într-un colțișor, numele celui ce ți-a înlesnit această întîlnire. Căutarea este zadarnică, nicăieri nu vei afla semnătura autorului. Modestie ? Anonimat ? Mister ? Același sentiment te însoțește și la „Clubul actualităților" (cu o frumoasă tapiserie în piele și o ambianță izvorîtă din culoare) și la „Studioul de muzică și poezie" (realizat tot din panouri tapisate în piele) și în „Sala de folclor" — fiecare încăpere vădind o reușită adecvare a simțului artistic funcției utilitar-specifice a locului. Ca și la „Student-club" — și aici, undeva lipsește o semnătură. Oamenii însă îl cunosc, studenții au învățat să-l prețuiască, el a continuat să rămînă în penumbra de mătase a modestiei. Și dacă „îl deconspirăm" aici, o facem în ideea de-a

IONIȚĂ CĂLMĂȚUI

(Continuare în pag. a III-a)

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREȚE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

POLITEȚEA ARE DREPTUL LA VACANȚĂ ?

Mă aflu în Poiana Brașov, la cochetul restaurant vînătoresc numit „Capra Neagră". Alungați de rafalele unei ploi scurte, de vară, cîțiva tineri cu rucsacurile în spate năvălesc pe ușă aducînd cu ei prospețime, veselie, miros de cetină udă...

Din păcate, nu numai atît.

La cîteva clipe după ce se așează la unica masă liberă din local, veselia cu care debutaseră se transformă într-o hărmălaie indescriptibilă. Un cîntecel de factură cel puțin obscenă, cu refrene violent chiuite, o conversație animată, pe tonuri dintre cele mai înalte, chemări „intime" adresate picoliților.

Nici o urmă de respect pentru liniștea celorlalți consumatori, nici o clipă de atenție față de convenientele care — cel puțin în punctele lor esențiale — trebuie respectate oriunde ne-am afla.

Un ospătar vine să le atragă, politicos și ferm, atenția că trebuie să se comporte civilizat. Luat în rîs, revine, însoțit de responsabilul unității. Aceeași scenă.

— Ce, dom-le, cînd ați fost și voi studenți nu ați mers niciodată în excursie ? întreabă, cu străvezii intenții satirice, un tinerel subțire, cu bărbuță rară.

Discuția continuă pe același ton pînă cînd, exasperat, responsabilul e nevoit să facă apel la un lucrător de miliție pentru a-i evacua pe intruși. Îi întîlnesc din nou, peste cîteva ore, la Cabana Cristianul pe care au transformat-o — parcă — într-o adevărată scenă de repetiție pentru un spectacol „hippy". Pe masa unde au mîncat ei a rămas o murdărie de nedescris. Au curățat doar o mică porțiune pe care s-a încins o partidă de „toci". Chibițez, cu urechile asediate de chiotele vesele ale jucătorilor. Așa izbutesc să aflu numele a trei dintre ei. Pe bărbos îl cheamă **Vasile Weiss** și e stu-

OVIDIU PĂUN

(Continuare în pag. a IV-a)

Relația GAZDĂ-OASPETE într-o ipostază mai puțin cunoscută

PIAȚA — acest „numitor comun" al cetățenilor

Piața, locul de întîlnire al numeroșilor cetățeni în dialogul aprovizionării cu cele necesare gospodăriei, acest original „numitor comun", constituie o amplă scenă în care relațiile se reduc, în principal, la cele dintre vînzător-cumpărător, am vrea să spunem adică, de gazdă și oaspeți. Cu o particularitate anume : acea că oaspeții sînt interesați *în vizitele zilnice pe care le fac,* iar gazda *are datoria să le satisfacă cerințele. În acest sens, ne-am considerat oaspeții cîtorva piețe din Capitală.*

Mărturisim, de la bun început, că în marea majoritate a piețelor vizitate există produse în cantități îndestulătoare, că zilnic se desfac spre vînzare populației sute de tone de legume într-o gamă foarte variată, că, practic, nu lipsește nimic din roadele acestei toamne. Cu precădere sînt întîlnite (și solicitate, desigur) roșiile, varza, ceapa, ardeii, vinetele, castraveții — totul proaspăt, de bună calitate, păstrate și servite în

LIDIA POPESCU
VERA RADU
C. IONIȚĂ

Fotografiile raidului : PAVEL TÎNJALĂ

(Continuare în pag. a V-a)

EVOCARE

de ZAHARIA STANCU

Prin 1926 lucram la revista Gîndirea, unde și publicam din cînd în cînd versuri. Avusesem aici prilejul să cunosc o sumedenie de scriitori de seamă, între alții și pe Mateiu Caragiale. Eram cel mai tînăr dintre colaboratorii luxoasei reviste lunare pomenită mai sus și mulți dintre colegii mei de generație mă invidiau. Majoritatea covîrșitoare a colaboratorilor Gîndirii a trecut de mult în lumea de dincolo. Dacă am mai rămas în viață cinci sau șase din cei ce-i alimentau paginile cu texte și ne întîlneam la o masă colegială, odată pe an, toamna, ca să trecem în revistă evenimentele literare. Bineînțeles că la acele mese se mînca totdeauna o friptură bună și se bea și un pahar de vin vechi. La una din aceste foarte decente întîlniri prietenești l-am cunoscut pe Mateiu Caragiale. Îi citisem cele cîteva poezii publicate în Antologia Pillat-Perpessicius și învățasem aproape pe dinafară povestirea Remember care apăruse în 1924 — la Cultura Națională — și care trecuse aproape neobservată de critica literară a timpului. Personal îl socoteam unul din marii noștri scriitori și ori de cîte ori îl întîlneam eram față de dînsul plin de sfială nu numai pentru că era fiul lui I. L. Caragiale cît mai ales pentru că era Mateiu Caragiale, autorul lui Remember. Destui scriitori din cercul nostru, mai ales cei foarte productivi, se uitau la Mateiu Caragiale ca la un om sfîrșit sau în cel mai bun caz ca la un diletant de la care nu se mai aștepta mare lucru. Ca poet spusese ce-avusese de spus în puținele versuri publicate, încă înainte de război, în Viața Românească de la Iași. Ca prozator dăduse Remember. Puțini erau cei ce mai așteptau noi lucrări de la Mateiu Caragiale. Tatăl fusese mai harnic. Fiul se arătase a fi mai puțin inspirat. Nu făceam parte dintre cei ce gîndeau astfel. Cine avusese darul să scrie paginile extraordinare din Remember, nu putea fi învinuit de sterpiciune. Dar, pe vremea aceea, eu eram un scriitor cu totul tînăr și nu cutezam să-mi dau cu părerea asupra valorii operelor scriitorilor mai vîrstnici.

Cam aceasta era atmosfera ce se închegase în jurul lui Mateiu Caragiale cînd, într-o zi, directorul Gîndirii mi-a

(Continuare în pag. a IV-a)

ACTUALITATEA PENTRU TINERET

Școlare

PLENARA CONSILIULUI PENTRU MUNCA ÎN RÎNDUL ELEVILOR

Ieri, la sediul Comitetului Central al U.T.C. s-a desfășurat plenara Consiliului pe țară pentru munca în rîndul elevilor. Au participat membrii consiliului, secretari ai comitetelor județene ale U.T.C. cu probleme de școli, reprezentanți ai Ministerului Învățămîntului și ai altor ministere economice precum și alți invitați.

Fiind prima plenară a consiliului în anul școlar pe care îl inaugurăm la 15 septembrie, s-au dezbătut numeroase probleme care jalonează activitatea organizațiilor U.T.C. ale elevilor, și a consiliilor într-un an de școală.

După o discuție concluzivă privind modul în care s-a desfășurat vacanța școlară — 1970, în plenară a fost prezentat, dezbătut și implinit cu numeroase sugestii Calendarul de activități în afara orelor de clasă elaborat în comun de către C.C. al U.T.C. și Ministerul Învățămîntului pentru viitorul an de învățămînt.

A fost supus apoi discuției și adoptat, programul de lucru al Consiliului pentru munca în rîndul elevilor de pe lîngă C.C. al U.T.C.

În încheierea lucrărilor plenarei, tovarășa *Floarea Ispas*, secretar al C.C. al U.T.C., a prezentat pe larg sarcinile organizațiilor U.T.C. din școli și a consiliilor elevilor în etapa de muncă viitoare.

Turism

HANUL DE LA COVASNA

Sub curbura interioară a Carpaților din pădurile vestice ale munților Vrancei, opus versantului pe care s-a plămădit „Miorița", la răscrucea care împarte drumurile dinspre Brașov, Sf. Gheorghe, Brețcu și Tg. Secuiesc — se află stațiunea balneoclimaterică *„Covasna"*. Amplasată la altitudinea de 564 m, străvechea așezare, care păstrează încă incinte și ziduri de piatră din ultimele două secole ale Daciei libere — trăiește într-o liniște legendară. Aerul tonifiant, frumusețea peisajului montan și o climă blîndă constituie principalele elemente pe care Covasna le prezintă oricărui turist, ca pe o „carte de vizită". La aceasta se mai adaugă cele 11 izvoare minerale, bicarbonate și alcalino-feroase, foarte indicate la tratarea afecțiunilor cardiace și nevrotice, reumatice și respiratorii, tub digestiv, căi biliare, rinichi etc.

Pentru călătorul care a străpuns arcul carpatic urcînd pe serpentinele munților prin frumoasa trecătoare a Oituzului, pentru cel care descinde prin pasul Branului spre Sf. Gheorghe — se pune la dispoziție, cu masă și odihnă, un han turistic de toată frumusețea, cu camere confortabile, instalații sanitare și restaurant de categoria I. Interesul balnear, ce-l stîrnesc apele, poate fi contopit cu interesul turistic ce ți-l oferă locurile. Din Covasna se pot face excursii cu trenulețul forestier sau peste vîrf de pădure, cu telefericul pînă la Comandău, în Munții Vrancei. Peisajul îți oferă la fiecare pas imagini de neuitat.

I. M.

ÎN CONSTRUCȚIE...

În apropierea municipiului Deva s-au escavat primii m.c. de pămînt. Șantierul de construcție a unui modern complex hotelier a primit „botezul focului". Complexul, format din parter, mezanin și 7 niveluri (capacitate totală 222 de locuri) se va încadra armonios în arhitectura Pieței Victoriei. Restaurantul, de la parter, va avea 160 de locuri. Tot aici se vor afla un bar de zi, un restaurant cu autoservire.

V. I.

O STATISTICĂ

Peste 30 000 de tineri din județul Hunedoara, încadrați în 236 de cercuri turistice au participat la excursiile și drumețiile organizate prin B.T.T. 16 800 de tineri și-au petrecut vacanța la munte și mare, 1 400 au fost trimiși în taberele pentru tineret iar peste 15 000 și-au petrecut zile de destindere la cabanele turistice Rusu, Straja, Cincș etc.

Un amănunt: meleagurile hunedorene au fost gazde ospitaliere a peste 24 800 de turiști.

IOAN VLAD

Giurgeni Vadul-Oii

LANSAREA PE PILE A CELUI DE-AL TREILEA TRONSON METALIC

În urmă cu un an, trimișii noștri speciali la Giurgeni — Vadu Oii relatau cititorilor modalitățile practice de colaborare dintre constructori și marinari, în cadrul șantierului podului rutier menit să unească șoselele Dobrogei cu cele ale țării. Apoi, numai în urmă cu două luni, coloanele ziarului nostru informau despre întîiul mare succes al constructorilor de pe Dunăre: montarea pe pile a primului tronson al tablierului metalic, lung de 218 metri, cu o greutate totală de 1 650 tone.

Astăzi readucem în actualitate activitatea laborioasă a celor ce edifică podul de la Giurgeni — Vadu Oii pentru a anunța o nouă realizare a constructorilor și marinarilor amintiți în reportajele precedente: al treilea tronson al tablierului metalic, identic în ceea ce privește gabaritele cu primul, a fost și el așezat pe piloni, în urma unor manevre spectaculoase, și presele montate în pile, ceas de ceas, zi de zi, cu o viteză de 1 m în 24 de ore, îl ridică spre cota finală, la o înălțime la care nici catargele cargourilor care navigă pe Dunăre nu-l vor ajunge. Acest nou succes, evident, apropie ziua în care bacurile din zonă, devenind inutile, vor ridica ancora pentru a-și oferi serviciile în alte puncte de trecere ale marelui fluviu. Acest nou succes, de asemenea, ne încredințează că angajamentul constructorilor de a da podul în folosință pînă la sfîrșitul acestui an va fi îndeplinit.

Spectacole

REVISTĂ FOLCLORICĂ

La Clubul sindicatelor din Lupeni a avut loc premiera revistei folclorice *„Vino-n vale la Lupeni"*, spectacol care a reunit toate forțele artistice de care dispune clubul (orchestră, soliști vocali și instrumentiști, dansuri — în care activează peste 50 de tineri). Aprecieri calde se cuvin scenariului și regiei spectacolului semnate de talentatul actor din Petroșani *Alexe Corvin*.

A. EMILIA

Universitare

ACHIZIȚII RARE LA TIMIȘOARA

Deși tînără, biblioteca Universității timișorene pe lîngă achiziția la zi a celor mai importante cărți și reviste apărute în țară și în străinătate, și-a sporit zestrea cu o serie întreagă de opere și manuscrise care fac mindria oricărui bibliofil.

Au fost preluate în întregime fondul de cărți aparținînd lui D. Caracosta, Papadopol, Peteanu, Mechenderfer etc. Acest lucru a însemnat intrarea în colecția de aur a Bibliotecii a circa 70 de documente originale în legătură cu Revoluția de la 1848 din Banat, o Cazanie a lui Varlaam, un Tratat de drept comercial al lui Luther din 1524, o Carte de învățătură a lui Corei. De asemenea, alături de acestea se mai adaugă numeroase volume ce au aparținut odinioară lui Timotei Cipariu, Petru Maior, C. Diaconovici Loga și ale altor ilustre personalități de cultură românească de odinioară.

I. DANCEA

Muncă patriotică

PREZENȚI PE ȘANTIERE

În timpul liber tinerii din municipiul Cluj sînt prezenți la lucrările care se desfășoară pe 8 șantiere. Angajamentul anual, la lucrările nefinanțate însumează 3 milioane de lei. Cetățuie I, Cetățuie II, Parc-est, Gheorghieni, Dealul Sterp, pepinierele Becaș și Bobîlna, sînt cîteva din punctele de lucru la care tinerii au realizat pînă acum peste 2 250 000 lei economii.

Comitetul municipal Cluj al U.T.C., organizațiile U.T.C. au inițiat — în cadrul acțiunilor de muncă patriotică — „luna curățeniei" la Depozitul central Someșeni, căminele studențești, Muzeul etnografic al Transilvaniei, în întreprinderi și instituții. În bilanțul celor 8 luni de activitate se-nscriu și colectarea a peste 1 000 tone de metale vechi. O certitudine: angajamentul economic nefinanțat va fi îndeplinit și depășit la finele lunii octombrie, iar cel finanțat la 1 decembrie.

IONEL ANDRAȘONI

Expoziții

FOTOGRAFIA DIN AUSTRIA

În holul din aripa nouă a Institutului de Arhitectură „Ion Mincu", este deschisă prima expoziție de artă fotografică din Austria, organizată de Asociația Artiștilor Fotografi din România.

Ea reprezintă o viziune de ansamblu asupra artei fotografice austriece, fiind prezente lucrări realizate de cei mai valoroși artiști fotografi (68) cu renume internațional ca Mucha, Fischer, Heinrich, Zieliski etc.

ION PASAT

24h

●●● CONTROLORUL... CONTROLAT. Lucrători de la miliția T.F. Giurgiu l-au prins în flagrant pe conductorul de bilete Gheorghe Iacob (26 de ani) în trenul personal 1330 în timp ce lua bani de la călători clandestini fără să elibereze chitanță. Îi transporta cu trenul în contul său! Adunase în timp scurt 62 de lei.

●●● CE FEL DE OAMENI SÎNTEM. Pentru neacordarea priorității în intersecție pit. adj. de miliție Andrei Costache din Craiova l-a oprit pe șoferul Ilie Retezatu ridicîndu-i permisul în vederea suspendării. Ceva mai tîrziu I.R. s-a întors însoțit de controlorul I.T.A., Fănică Fieraru rugîndu-l pe agentul de circulație să-i restituie permisul. Îndeplecat, A.C. i-a dat carnetul de conducere cînd, spre surprinderea sa șoferul a scos o hîrtie de 100 de lei și i-a oferit-o „ca să bea o țuică". La refuzul plutonierului a intervenit inspectorul Fieraru: „Luați banii, că oameni sîntem și toți... nu ne știe nimeni". Dacă a văzut că cei doi insistă, A. Costache a reținut suta, a reținut din nou permisul de conducere, l-a reținut și pe șofer pe care l-a condus la miliție. Acesta va fi judecat acum pentru dare de mită. Dar inspectorul I.T.A.? Cu el ce s-a întîmplat?

●●● PROPRIETAR PROVIZORIU. Numit șef al secției construcții la cooperativa meșteșugărească „Metal-lemn" din Satu Mare, Iosif Pusner a început să acționeze ca și cum ar fi fost proprietarul bunurilor încredințate: băga în buzunarul propriu sumele încasate în contul lucrărilor efectuate de cooperativă, angaja lucrări la particulari în contul lui pe care le efectua cu materialele cooperativei, raporta executarea fictivă a unor lucrări pentru care încasa apoi banii. Valoarea delapidării se ridică la 119 000 lei.

●●● DE LA O EXPLOZIE DE CAUCIUC. Pe șoseaua București-Pitești, autocamionul 21-OT-2061, condus de Alexandru Ionescu (26 de ani) căsători, cu 2 copii, transporta bovine. Brusc a explodat un cauciuc din spate dreapta și cum mașina nu avea pe axa de tracțiune decît două roți (în loc de patru) s-a dezechilibrat răsturnîndu-se în șanț. De la accident s-a sparat unul din rezervoarele de benzină incendiind camionul. Șoferul și o pasageră încă neindentificată au murit carbonizați.

AL V-LEA CONCURS ȘI FESTIVAL INTERNAȚIONAL „GEORGE ENESCU"

CONCERTUL ORCHESTREI RADIOTELEVIZIUNII ROMÂNE

„DECEBAL"

„Decebal", „Ion Vodă cel Cumplit", „Răscoala", „Fata cu garoafe" — iată suita lucrărilor lirice ale lui Gh. Dumitrescu — inspirate din cîteva momente esențiale din istoria luptelor poporului pentru libertate și independență.

„Decebal", epopee a eroismului dac — o sinteză a ardenței, a spiritului evocator, a frumuseții poetice care caracterizează fiecare dintre aceste lucrări, este ultimul „moment" al frescei istorice elaborate de Gh. Dumitrescu pe care Opera Română l-a făcut cunoscut iubitorilor de artă.

Programarea ei în Festival vine să ofere oaspeților o imagine a forțelor noastre creatoare în domeniul teatrului liric, pune în lumină una din cele mai izbutite partituri ale anilor din urmă.

Valorile operei „Decebal" sînt cunoscute; lucrarea reușește să întruchipeze ideile unui libret dedicat regelui dac — simbol al jertfei pentru poporul său, al sacrificiului suprem pentru un ideal înălțător, reușește să evoce pregnant climatul eroic care străbate aproape întreaga operă a compozitorului care ne-a oferit impunătorul oratoriu „Tudor Vladimirescu".

Impresionante intervenții corale, ritmuri de mare pregnanță, o melodică apelînd adînc și creator la izvoare folclorice, simplitatea construcțiilor — atrag imediat atenția în ciuda unor suprafețe supradimensionate sau a unor momente de orchestrație încărcată.

Spectacolul din Festival (regia Jean Rînzescu) a evidențiat eforturile unei excelente echipe de interpreți conduși cu mînă sigură de dirijorul Paul Popescu.

O mențiune specială merită și de astădată Nicolae Florei, cîntăreț și actor cu mari valențe, care a întruchipat cu demnitate, căldură un Decebal de adîncă rezonanță.

IOSIF SAVA

Simfonicul orchestrei Radioteleviziunii poate fi considerat drept unul din momentele de succes ale Festivalului enescian.

Mihai Moldovan face parte dintre cei mai reprezentativi componenți ai tinerei generații de compozitori români.

Piesa „Vitralii" înscrisă în program constituie o elocventă dovadă de personalitate și capacitate profesională.

Este o piesă de atmosferă, pe parcursul căreia cele 6 structuri ce o alcătuiesc transferă, deosebit de plastic în domeniul muzical, valențele specifice artei vitraliilor. Lucrarea atestă acel simț al proporțiilor, atît de caracteristic compozitorului, concizia și sobrietatea prin care își expune gîndirea creatoare. Permanent orientată spre filonul folcloric, partitura *Vitralii* dezvăluie o sensibilitate artistică pe cît de profundă, pe atît de decentă, de refractară spectaculozității.

Orchestra Radioteleviziunii s-situat, sub conducerea dirijorului E. Elenescu, pe dimensiuni de responsabilitate artistică și capacitate profesională. Acuratețea, perfecțiunea acordajului, claritatea sonoră, fuziunea internă de ansamblu, precizia, supleța interpretativă — entuziasmantă de-a dreptul în realizarea acompaniamentelor la concertele de Mozart și Beethoven — rigurozitatea stilistică, s-au manifestat într-o relație de revelatoare finalitate artistică pe cuprinsul concertului susținut la care o contribuție de prim rang a adus starea de vibrantă emoție creată de prezența solistică a violonistului mexican Henryk Szering.

TEODORA ALBESCU

PENTRU TIMPUL DV. LIBER

cinema

SUNETUL MUZICII: rulează la Patria (orele 9; 12,45; 16,30; 20,15). **ÎNTÎLNIREA**: rulează la Sala Palatului (ora 17,15), Festival (orele 9; 12; 15,30; 18,15; 21). Stadionul Dinamo (ora 19,30), Grădina Festival (ora 19,30).

PĂSĂRILE: rulează la Luceafărul (orele 8,45; 11,15; 13,45; 16,15; 18,45; 21,15), Grădina Doina (ora 20).

MAYERLING: rulează la Feroviar (orele 9; 12,15; 15,30; 19), Excelsior (orele 10,30; 13,45; 17; 20,15), Gloria (orele 9; 12,30; 16; 19,30).

ÎNTOARCEREA DOCTORULUI MABUSE: rulează la Tomis (orele 9,30; 11,30; 13,30; 15,30; 17,30), Melodia (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45), Modern (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30). Grădina Tomis (ora 19,30), Arenele Romane (ora 20).

ÎN ARȘIȚA NOPȚII: rulează la Capitol (orele 8,30; 10,45; 13,15; 16; 18,30; 21).

DEGETUL DE FIER: rulează la București (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21). Parcul Herăstrău (ora 20), Favorit (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).

ACEASTĂ FEMEIE: rulează la Victoria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45), Pacea (orele 15,30; 18; 20,15).

MONȘTRII: rulează la Cotroceni (orele 15,30; 17,45; 20), Drumul Sării (orele 15,30; 17,45; 20).

MIREASA ERA ÎN NEGRU: rulează la Lumina (orele 9—15,45 în continuare; 18,15; 20,45).

JURNALUL UNEI CAMERISTE: rulează la Doina (orele 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).

HATARI: rulează la Timpuri Noi (orele 8,45—20,15 în continuare).

DRAGOSTE ȘI VITEZĂ: rulează la Griviță (orele 10,30; 16; 18,15; 20,30), Aurora (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15), Grădina Aurora (ora 20).

ARGOMAN SUPERDIABOLICUL: rulează la Vitan (orele 15,30; 18), Grădina Vitan (ora 20,15).

AȘA AM VENIT: rulează la Buzești (ora 18).

DREPTUL DE A TE NAȘTE: rulează la Buzești (ora 15,30), Grădina Buzești (ora 20,15). Cosmos (orele 15,30; 18; 20,15).

TIFFANY MEMORANDUM: rulează la Dacia (orele 8,45—20,30 în continuare), Floreasca (orele 15,30; 18; 20,30), Miorița (orele 11; 15; 17,30; 20).

ÎNTÎLNIRE LA VECHEA MOSCHEE: rulează la Bucegi (orele 16; 18), Arta (orele 16; 18). Grădina Arta (ora 20).

SALARIUL GROAZEI: rulează la Unirea (orele 15,15; 18), Grădina Unirea (ora 20,30).

PETRECEREA: rulează la Lira (orele 15,30; 18), Progresul (orele 15,30; 18), Grădina Lira (ora 20), Progresul-Parc (ora 20).

JANDARMUL SE ÎNSOARA: rulează la Giulești (orele 15,30; 18; 20,30) Volga (orele 16; 18,15; 20,30).

ASUL DE PICĂ: rulează la Viitorul (ora 20); **AȘTEAPTĂ PÎNĂ SE ÎNTUNECĂ** (orele 16; 18).

PROFESORUL INFERNULUI: rulează la Moșilor (orele 15,30; 18), Grădina Moșilor (ora 20).

INTRUSA: rulează la Popular (orele 16; 18; 20).

NOUL ANGAJAT: rulează la Flacăra (orele 15,30; 18; 20,30).

ORA HOTĂRÎTOARE: rulează la Munca (ora 10); **MARILE VACANȚE** (orele 16; 18; 20).

AMBUSCADA: rulează la Flamura (orele 16; 18,15; 20,30).

FREDDY ȘI CÎNTECUL PRERIEI: rulează la Ferentari (orele 15,30; 18; 20,15).

MARI SUCCESE DE ODINIOARĂ: Grădina Capitol (orele 19; 21).

DRAGOSTE LA LAS VEGAS: rulează la Grădina Bucegi (ora 20).

CLIPA DE LIBERTATE: rulează la Central (orele 9,30; 11,30; 13,30; 16; 18; 20,30).

MIRACOLUL LUPILOR: rulează la Cinemateca — Union (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21).

FRAȚII SAROIAN: rulează la Rahova (ora 15,30).

CEI 1 000 DE OCHI AI DOCTORULUI MABUSE: rulează la Rahova (ora 18), Grădina Rahova (ora 20).

IUBIRI TĂCUTE: rulează la Cringași (orele 15,30; 20,15).

teatre

JOI, 10 SEPTEMBRIE 1970

Teatrul „Ion Vasilescu" (La Teatrul de vară „Herăstrău"): SE CAUTĂ UN MINCINOS — ora 19,30; Teatrul „C. Tănase" (La Grădina Boema): SONATUL LUNII — ora 20; Teatrul de vară „23 August": START!... MELODII... MELODII... — ora 19.

tv

JOI, 10 SEPTEMBRIE 1970

PROGRAMUL I

● 17,30 Deschiderea emisiunii. Emisiune în limba maghiară ● 18,00 Mult e dulce și frumoasă ● 18,25 La volan — emisiune pentru conducătorii auto ● 18,40 Cadran internațional ● 19,15 Anunțuri — publicitate ● 19,20 „1001 de seri" — emisiune pentru cei mici ● 19,30 Telejurnalul de seară ● 20,00 Film serial „Noile aventuri ale lui Huckleberry Finn" ● 20,30 Vocație sau ambiție? Anchetă TV de Valentin Munteanu ● 21,00 Concursul și Festivalul Internațional „George Enescu" ● Uvertura „Oberon" de Karl Maria von Weber ● Concertul în Re major pentru vioară și orchestră de Johannes Brahms. Interpretează orchestra simfonică a Radioteleviziunii. Dirijor Paul Kletzki. Solist Ion Voicu. Transmisiune din Studioul de concerte al Radioteleviziunii ● 22,00 Poșta TV. Prezintă Ion Bucheru ● 22,15 Desene animate ● 22,25 Viața literară ● 23,00 Telejurnalul de noapte ● 23,10 Închiderea emisiunii programului I.

● SPIONAJ-CONTRASPIONAJ ● SPIONAJ-CONTRASPIONAJ ● SPIONAJ-CONTRASPIONAJ ●

de VIOREL BURLACU

— Să-l chem pe nea Preda. Tot el era de serviciu și atunci... Locotenentul Mihai Gheorghe — care i-o fi numele și care pronumele?! — s-a ridicat. Am oprit magnetofonul și i-am dat drumul după ce paznicul, un bătrînel destul de viu, îmbrăcat în uniformă cărămizie de F.C., s-a așezat în fotoliul din fața mea. Știind ce are de făcut, a relatat cu o precizie pe care i-am invidiat-o.

— Era un om înalt, bine făcut, cu niște ochi buni, îmbrăcat într-un balonzaid verde. M-a rugat s-o chem pe doamna inginer Prodan. L-am întrebat cine e, cum îl cheamă. Mi-a răspuns

George Prodan. Am pus mîna pe telefon, am format 902 și am rugat-o să vină la poartă. M-a întrebat cine o caută. Am ris puțin, și-am spus și eu la un noroc: fratele sau soțul... domnul George Prodan. A tăcut cam multișor. Crezusem chiar că a închis telefonul cînd i-am auzit din nou glasul. Mi-a spus că vine. S-au plimbat pe aleea aia cu lalele, au stat pe banca de lîngă parcajul motocicletelor, apoi doamna a intrat înăuntru iar dînsul a plecat.

— Venise cu mașina?

— Da, cu un I.M.S. de ocazie. A plecat înapoi, spre oraș, pe jos, sau a ieșit la șoseaua mare și s-a folosit de „ia-mă nene".

— Mulțumesc, nea Preda.

— N-aveți pentru ce.

— Povestești foarte clar.

— Apăi, treaba asta am zis-o de vreo zece ori, așa c-o știu aproape pe de rost... Să trăiți! Fug să-l schimb pe tovarășul locotenent care-mi ține locul. Dacă o s-aveți timp, faceți o partidă de table cu dînsul: este neînvins în perimetrul ăsta...

★

Inginera Mariana Prodan e o femeie aproape măruntă, dar destul de bine proporționată ca să se poată spune că are un corp frumos. Genul „mignon". La chip pare o Brigitte Bardot, brunetă cu ochii verzi ca o mare înainte de furtună, genele lungi, sprîncenele frumos desenate, dar ciudate, asemănătoare aripilor de rîndunea. Are un glas puțin metalic, dar cred că e din cauza faptului că vorbește mult la microfon cînd își verifică cifrele pe care le calculează. Colonelul Vlad îmi spusese că-l un cadru specialist bine cotat și că a reușit să pună la punct o invenție destul de importantă; calculatorul M.P. (M.P. însemnînd de fapt, inițialele inginerei). Cu ea am stat de vorbă după amiază, la locuința ei, dintr-o vilă simpatică de pe strada Lucernei nr. 19. Dimineața mi-am petrecut-o vizitînd uzina cu profil special „C. 3011". Practic, însă, n-am înregistrat vizual mai nimic, pentru că mai tot timpul ochiul mi-a fost ocupat cu vizorul aparatului de luat vederi, care s-a învîrtit de-a lungul a trei bobine de film. Am văzut-o și pe inginera Prodan în fața unei mese pline de becuri, care se aprindeau într-un ritm care pentru mine nu însemna decît un dans frumos și ciudat.

La poartă mă aștepta locotenentul Mihai Gheorghe, care mă opri cu un gest să ies. L-am privit destul de mirat, crezînd că vrea să ne continuăm conversația care, după părerea mea, se încheiase.

— Dacă ieșiți pe acolo vi se voalează filmul — mă lămuri.

— Și-atunci, pe unde să ies?

— Tot pe acolo, dar fără film. Dacă aveți ceva care vă interesează îl găsiți gata developat la tovarășul colonel Vlad...

L-am privit zîmbind destul de acru, și i-am dat cele două bobine din buzunar și pe cea din aparat.

— Ce să mă mai intereseze?! Înseamnă că m-am chinuit degeaba. Dacă aveți un asemenea sistem, cu siguranță că mi-ați voalat toată pelicula azi dimineață, cînd am intrat.

— Nu! Atunci am întrerupt eu pentru cinci secunde emisiunea de raze... Vă urez succes!

★

În legătură cu interviul pe care urma să-l iau inginerei, colonelul Vlad îmi dăduse niște repere foarte exacte. Mă rugase de asemenea, ca, imediat după ce părăseam casa Marianei Prodan, să-l chem prin radio de la inspectoratul județean de securitate și să-i pun banda s-o asculte. Cred că voia să fie sigur că nu făcusem cine știe ce gafă, care ar fi putut impieta desfășurarea acțiunii sale. De aceea, pe la ora șase, mă aflam într-un birou al maiorului Vlad — coincidență care m-a amuzat, maiorul fiind înalt și solid, iar colonelul un bărbat firav de talie mijlocie. Ascultam cu toții vocea inginerei și vocea mea. În timpul pauzelor, îi dădeam celui de la București, unele lămuriri suplimentare... pe care aici le scriu în paranteză.

(Banda redă foarte clar țîrîitul sonerei, pașii cuiva dinăuntru, zgomotul broaștei yale și scîrțîitul ușii care se deschide, nu, tovarășe colonel?! Da, da, foarte fidel).

— Bună ziua. Doamna inginer Prodan? Sînt...

— Poftim, intrați. Știu cine sînteți. Vă puteți lăuda cu punctualitatea dvs. M-a anunțat locotenentul Mihai că mă veți vizita. Altfel nu v-aș fi primit, sau, dacă aș fi făcut-o n-am fi discutat decît banalități. Locul meu de muncă îmi impune multă, chiar foarte multă discreție.

(Am intrat într-un hol, apoi într-o cameră folosită ca birou. Undeva o planșetă Isis, ridicată aproape la vertical, avea o foaie de calc prinsă în pioneze. O foaie de calc imaculată. Ne-am așezat. Avea pregătite două cafele și cîte un păhărel de lichior).

— Nu-s o gospodină prea grozavă, dar lichiorul ăsta l-am făcut eu...

(Bem din cafea și lichior. Facem încălzirea atmosferei în tăcere).

— E bun! Nu, nu, n-o spun din amabilitate. E pur și simplu bun. N-o să vă întreb din ce e, pentru că de fapt mă interesează la ce lucrați acum.

— Secret!

— La ce-ați lucrat înainte?

— Secret!

— Bineînțeles că la ce veți lucra în viitor e tot secret și atunci interviul meu se va încheia foarte repede... Mie mi-a spus locotenentul Mihai că e vorba de un calculator...

— Dacă v-a spus el... Da, e vorba de o invenție colectivă. Un pic de revoluție în tehnica teleghidării.

(M-am ridicat, mi-am aprins o țigară, i-am oferit și ei una, m-a refuzat. M-am oprit în fața planșetei).

— Lucrați și acasă?

— Doamne ferește! Așa ceva la planșeta asta...?!

— Mai ales că în felul cum e așezată cu fața spre stradă, pot căsca gura la ea toți trecătorii.

(Cred că a enervat-o remarca. A tăcut puțin. Vocea îi e acum rece).

— Dac-aș lucra aș trage draperiile...

(Zgomotul e făcut de draperii. În casă e aproape întuneric. A aprins lumina, ne-am așezat din nou în fotoliile noastre. Se uită la mine întrebător. Nu știu ce să-i spun. Privirea ei mă face neîndemînatec și neinspirat. Tac foarte mult și treaba asta duce la destulă risipă de bandă...).

— Nici nu v-am cerut voie să fumez...

— Din cauză că ați văzut scrumiera în fața dumneavoastră...

(VA URMA)

noi ÎN MUNCĂ

ÎN VIAȚA DE ORGANIZAȚIE

Iată o temă de meditație pentru tineri, un subiect de discutat, din multiple unghiuri, cu implicații numeroase, deși, la prima vedere ar părea că întrebarea din titlu este cît se poate de obișnuită și nu ar presupune decît răspunsuri la fel de cotidiene, prin firescul lor. Cum se întîmplă adesea, faptele, avînd ca „personaj" principal documentul apartenenței politice a tînărului, ne pun față în față, prin ele însele, cu sensuri și probleme adînci, care, altfel, în afara argumentelor vieții, a împrejurărilor concrete, ar rămîne de multe ori niște propoziții cu înțelesuri cam abstracte, reci. Să dăm deci cuvîntul faptelor...

„Diploma" de adolescent

...„Am grijă de carnet ca de un obiect de mare preț, îl port cu mine, ca pe **una din diplomele adolescenței** — mărturisea **Ștefan Orlandea**, elev al Liceului „Gheorghe Lazăr" din Sibiu. Văd în el, pentru totdeauna, **însemnele de onoare care mi-au fost acordate și pentru ca prin tot ceea ce voi face să le îmbogățesc strălucirea".** Cu același consens, notam recent mărturisirea **Mariei Samarasov**, de la Institutul de studii și proiectări hidroenergetice : **„Cravata de pionier și carnetul de utecist le păstrez și astăzi,** deși am depășit vîrsta apartenenței la organizațiile de tineret. Îmi evocă frumoșii ani ai copilăriei, ai adolescenței, îmi reimprospătează amintiri minunate ale acelor ani, gîndurile, întîmplările de atunci".

La fel, ing. **Alexandru Tudor**, locțiitorul secretarului organizației de partid de la sectorul „proiectare" al institutului spunea : „Au trecut aproape 10 ani de cînd nu mai sînt în rîndurile organizației U.T.C., dar **am păstrat carnetul. și o tr-un imbold sentimental... ca să nu uit să rămîn tînăr. Îl consider un document ce trebuie păstrat „lîngă inimă", întotdeauna".**

Astfel de gînduri, cu întreaga lor încărcătură afectivă am avut prilejul să consemnăm în cele mai variate situații, de vorbă cu uteciști de felurite profesii, de vîrste diferite. Bunăoară, **Silvester Laszlo**, din Tg. Mureș, turnător la Întreprinderea de utilaje pentru industria ușoară declara că păstrează cu o adevărată venerație carnetul, modul acesta de a gîndi fiind după opinia sa caracteristic tinerilor uteciști, propriu și definitoriu pentru însăși calitatea de membru al organizației U.T.C. Firesc, carnetul de utecist este considerat unul dintre acele „lucruri" (cuvînt ce se suprapune greu unei asemenea noțiuni) care **prin funcțiile sale, prin semnificațiile incorporate se ridică la rangul marilor simboluri, astfel esențializate.** În spiritul acestei înțelegeri, mulți tineri evocau clipele de caldă emoție ale zilei în care, împreună cu alți colegi, primiseră carnetul de membru al organizației U.T.C. **O dată cu înmînarea într-un cadru sărbătoresc a documentului de utecist, se certifică pentru toți o anumită evoluție a biografiei de tînăr. Carnetul este primit ca un merit și ca o răsplată, marcînd un moment de maturizare cetățenească, dar în același timp că o încredere și ca o investire cu noi răspunderi, pe o anume treaptă a vieții lor.** „La înmînarea carnetului, ne sînt conferite, împreună cu noile răspunderi reafirmate prin îndemnul de a veghea cu grijă la îndeplinirea responsabilităților implicate de calitatea de utecist, noi atribute ale identității de oameni — arăta țesătoarea **Elena Georgescu**, de la Fabrica de stofe „Libertatea" din Sibiu. Iar carnetul pe care îl primește fiecare, **cu polivalența simbolurilor pe care le implică, îl va recomanda de aici înainte cu identitatea de utecist, nu numai în cadrul organizației sale, dar în toate împrejurările de viață".**

Ancheta confirmă, dar rămîn și semne de întrebare

— Carnetul dv., vă rog ?

În cadrul unui sondaj l-am rugat pe ing. **Lucian Lefter**, secretarul organizației U.T.C. a Institutului de studii și proiectări hidroenergetice din București, să pună această întrebare unui număr de 30 de tineri. Ca expresie a celor afirmate mai înainte de interlocutorii citați, am regăsit, în chip concludent, și cu prilejul anchetei noastre inopinate **atribute ale calității de utecist evidențiate în grija față de carnet, în imaginea concretă a fiilor lui.** Am putut vedea în această împrejurare 23 carnete curate, bine păstrate, îngrijite, multe îmbrăcate în supracoperți de protecție. Tinerii ni l-au arătat scoțîndu-l din portofel, dintre celelalte acte. Din răspunsurile celorlalți 7 notăm pe cele caracteristice ca situație : **„Azi nu-l am la mine" ; „De obicei îl port cu mine", „Îl am asupra mea numai cu prilejul adunărilor U.T.C. și în ziua cînd plătesc cotizația, pentru a-mi fi semnat de către secretar".** Așadar, o stare de lucruri prin care grija pentru carnet este demonstrată, reprezintă situația firească, cea mai curentă în același timp. Fără a pleda pentru obligativitatea ca tînărul să-și păstreze asupra sa carnetul, rămîn semne de întrebare pentru ceilalți 7 uteciști. **Desigur, este la alegerea fiecăruia cum păstrează carnetul, asupra lui sau acasă. Important este să-l aibă, curat, îngrijit.** Dar cei 7 ? O verificare generală a carnetelor nu se făcuse de aproape un an în organizație. Ar putea secretarul, în acest caz, să afirme că tinerii respectivi mai au sau nu carnetul ? Oare în ce condiții îl păstrează ? Un răspuns în suspensie...

„Am pierdut carnetul !"

În opoziție netă cu imaginea concretă a grijii, a prețuirii carnetului de utecist, rezultînd din mărturisirile și faptele amintite am avut în față, de-a lungul investigației întreprinse și reversul. Am văzut și carnete pe care era oglindită elocvent, în diverse fațete, lipsa de respect. Așa, **Gheorghe Colceac**, din sectorul 1, ca și **Petru Iova**, cu carnet eliberat de fostul comitet raional Caransebeș își scriu pe file de carnet diferite date și alte însemnări personale ca într-o agendă. Corolar al unei asemenea lipse de respect, de grijă pentru carnet : pierderea acestuia.

Discutam despre pierderi de carnete cu **Petre Eftimie**, prim secretar al Comitetului municipal Sighișoara al U.T.C. Ne-a relatat, cu durere, împrejurări de pe urma cărora 170 de tineri primiseră, imediat după inundațiile din mai, noi carnete de membri ai U.T.C. în locul celor distruse de furia apelor. **Egon Esigman**, de la Fabrica de bumbac a Combinatului textil, se găsea în schimb la punctul termic în momentul năvălirii apelor. La subsol, unde se află locul său de muncă, a venit în ajutorul celor care au lucrat ore în șir, în apă, pentru demontarea motoarelor electrice, la punerea lor și a altor bunuri în siguranță. Carnetul de utecist era în haină, cu celelalte acte pe care le-au dus apele. La fel s-a pierdut carnetul lui **Vasile Milna**, de la atelierul mecanic. **Irinei Filip**, colega lor, năvala stihiei i-a prins carnetul sub dărîmăturile a ceea ce fusese odată casa. Față cu astfel de situații, tuturor le-au fost acordate fără ezitare noi carnete și **atunci s-a discutat despre bărbăție și eroism, despre capacitatea de dăruire a acelor tineri care justificaseră, la înălțimea unor severe exigențe, calitatea de membru al organizației revoluționare de tineret, conferită prin carnetul de utecist, confruntîndu-se cu cele mai dramatice împrejurări.**

CUM PĂSTRAȚI „CARNETUL DE LÎNGĂ INIMĂ"?

Dar se discută și altcumva despre pierderea carnetului de utecist, în împrejurări cînd, de cele mai multe ori, înmînarea unor noi documente este însoțită de acordarea unei sancțiuni. Să notăm că anul acesta majoritatea sancțiunilor acordate de organizațiile U.T.C. din Sibiu, Tg. Mureș, București se referă la pierderea carnetului de utecist. Fiecare dintre aceste carnete pierdute are o „poveste" a lui, radical opusă celor amintite înainte. Pentru **Vasile Florica**, de la Întreprinderea „Policolor" și **Eleonora Balin**, elevă la Liceul nr. 16 din București, drumurile pe care, în cele din urmă, carnetul a ajuns la Comitetul municipal București al U.T.C. sînt de fapt ultimul traseu al neglijenței față de documentul de utecist. Au sosit acolo... cu adresa Poștei. Elevul **Petru Buchsbaum**, din sectorul 4, a primit carnetul de utecist anul acesta, în iunie, cu prilejul unei festivități frumos organizate, cînd fusese felicitat, urîndu-i-se succes la învățătură, în fața colegilor, a unui numeros public și inima îi tresărise de bucurie. Dar n-a trecut nici o săptămînă de cînd i se spusese „Să-l păstrezi cu grijă !" și întrebat unde-i carnetul, vărsa lacrimi amare de regret : **„L-am pierdut, tovarășe secretar. Ce să fac ? M-am dus la sifoane și alergînd, mi-a căzut carnetul din buzunar. Îmi pare tare rău că l-am pierdut".** Găsit pe stradă, uitat cu poșeta în autobuz, pierdut în cine știe ce împrejurări, neglijenții își reprimesc carnetul pe calea bunăvoinței publice. Numai unii însă, pentru că **depistarea lor devine o operație foarte anevoioasă**, cu șanse parțiale de reușită pentru că de la primirea carnetului și pînă la pierderea lui mulți își schimbă locul de muncă, domiciliul, termină școala și nu mai sînt de găsit.

Secretarul nu dă autografe

Desigur, **cel mai bun prilej al unei verificări periodice asupra ținutei carnetelor uteciștilor secretarul îl are lunar, cînd la încasarea cotizației este statutar obligat să-i semneze tînărului în carnet pentru plata sumei respective.** Dar cîtă vreme o face formal ajungem la stări de fapt de-a dreptul uimitoare. De pildă, în sectorul 6, din Capitală au fost preschimbate în martie 1970 cîteva carnete pe care din 1966 (cînd s-a încheiat acțiunea de preschimbare) secretarii organizațiilor respective semnează conștiincios, lună de lună pentru achitarea cotizației. Subliniem deci, **că semnătura secretarului este mult mai mult decît un simplu autograf pe carnetul tînărului.** Și este o cerință statutară. Totuși, chiar pentru cinci-șase luni, pe unele carnete n-am găsit-o, în cadrul sondajului amintit. Momentul semnăturii ar fi în orice caz **ocazia unei verificări.** Pentru cei 7 tineri, spre exemplu, un răspuns cert s-ar putea da numai în măsura în care obligația statutară a tînărului, de a prezenta carnetul și a secretarului de a-l semna lunar pentru cotizația plătită, ar fi fost riguros îndeplinită. Dar, prin asemenea contacte directe, echivalînd și cu o verificare a păstrării și ținutei carnetului s-ar concretiza, prin încă o modalitate, **un principiu de lucru — munca de la om la om** — în activitatea secretarului. La fel, prezența carnetului cu un rol activ, **ca obișnuință de ceremonial al adunării generale acesta fiind verificat de către secretar** ar avea și darul de a semnala la timp situațiile surpriză, ar constitui un mod de a face tinerilor educație în spiritul disciplinei de organizație, al ordinei, a grijii față de documentul de utecist. La cooperativa „Arta Sibiului", o verificare a evidenței făcută de **Lucian Jiman**, activist al Comitetului municipal Sibiu al U.T.C., prin suplinirea a ceea ce era de fapt o îndatorire a secretarului acelei organizații U.T.C., a adăugat celor 92 de uteciști încă... 70, despre care în organizație nu se știa. **Mulți dintre ei aveau carnete noi-nouțe** dar nu activau nicăieri de doi și chiar mai mulți ani de zile, nu-și plătiseră cotizația. **Cîțiva își aminteau că sînt uteciști, dar nu mai aveau carnet,** l-au căutat zadarnic acasă. Nu mai știau unde l-au pus, îl rătăciseră printre hîrtii. Îl pierduseră.

„Să-l păstrezi cu grijă !"

Consemnînd de-a lungul anchetei noastre și variate aspecte ale neglijenței, ale lipsei de respect pentru carnet am pus și ne-am pus întrebarea : **„Se continuă oare, ulterior, în variate circumstanțe, după înmînarea carnetului, acel moment de veritabilă valoare educativă, îndemnînd la grijă pentru documentul de membru al U.T.C., în fond pentru apartenența la organizație ?".** Am putea răspunde prea puțin afirmativ. Am avut prilejul să ne referim mai înainte, parțial, la această problematică. Este, în orice caz, un deziderat important acela de a continua, la nivelul de exigență al ceremoniei înmînării carnetului, **educarea membrilor organizației în spiritul răspunderii față de documentul apartenenței lor politice, dezvoltînd în acest mod combativitatea, disciplina și vigilența revoluționară.** „Înmînarea carnetului este un început în această acțiune de educație — arăta tovarășul **Ion Popa**, prim-secretar al Comitetului U.T.C. al sectorului 3. De fapt, începînd cu atmosfera de la înmînarea carnetului, nu numai festivă, dar cu apel insistent la exigențele calității de utecist, implicînd disciplină și veghe revoluționară în toate împrejurările, aceasta trebuie să li se reamintească, o dată cu semnificațiile implicate de carnet, deoarece în mod curent și prin acest document tinerii se află în relație cu organizația, între ei, ca uteciști, la adunări, la diferite acțiuni".

Constatăm însă că prilejurile în care se discută cu severitate, cu foarte multă gravitate despre păstrarea carnetului de utecist sînt momentele primirii și înmînării sale, iar la cealaltă extremă discuția în adunarea generală a uteciștilor referitoare la pierderile de carnet — punctul „problemele organizatorice" al ordinei de zi a adunării, ca un fel de simplă anexă la dezbaterile acesteia. Între acestea e un spațiu de uitare. În primul prilej, uneori se rămîne de multe ori numai la întrebarea de suprafață „Ce reprezintă culoarea roșie a carnetului" sau avertismentul „Să-l păstrezi cu grijă". În cealaltă situație se discută ferm, cu încruntări exigente, despre „o gravă abatere de la disciplina organizației" și problema în dezbatere în loc să fie explicitată, adîncită, devine „Cu sancțiune sau fără ?" iar în cazul sancționării „Care anume ?" și tînărul primește un alt carnet. Și într-un caz și în celălalt **se ajunge mai rar la miezul lucrurilor, la amploarea semnificațiilor pe care ar trebui să le circumscrie cu adevărat grija față de carnet, suprapusă ideii de vigilență revoluționară.** Am parcurs procese-verbale de la adunări care au discutat pierderi de carnete, în organizații U.T.C. din sectoarele 3 și 6. Dincolo de reminiscențele unui anumit mod „fetișizant" de a considera exagerat, în sine, lipsa de grijă pentru carnet ca „o gravă abatere" etc. etc., am găsit uneori formulate chibzuit, foarte propriu, reproșurile pentru o asemenea lipsă de grijă. **„Veți fi contabile** — li s-a spus elevelor **Dumitra Răducanu** și **Dumitra Tudorache**, de la Școala tehnică de cooperație de către colegii din organizație. Știți cu cîtă grijă, în ce ordine exemplară trebuie păstrate documentele profesionale, de ce uitați atunci că neglijența față de carnet este o atitudine care ține de morală, neechivalentă în raport de nici un alt act, căci carnetul de utecist implică sensuri și semnificații de o importanță inestimabilă ?"

Un mod real și necesar de a face tinerilor educație, chemîndu-i la grijă și respect față de carnetul identității de utecist pretinde categoric **îndemnul la păstrarea în ordine a ceea ce este mai mult decît o simplă legitimație. A-i face proprie grija față de carnet presupune a-l educa tot timpul, nu numai în spiritul ordinei și frumosului, ci mai ales în spiritul vigilenței revoluționare — chiar dacă în zilele noastre identitatea de utecist nu este un secret, așa cum era în anii de activitate ilegală a organizației — pregătiți să vegheze oricînd, în viitor la păstrarea unor secrete, a unor documente de maximă însemnătate. Înseamnă, prin cele mai variate acțiuni, apel la respect pentru ceea ce reprezintă, ca simbol totalitatea însemnelor de glorie și venerație ale tradițiilor și rosturilor organizației revoluționare, cu care tînărul își identifică întreaga ființă, căreia îi aparține prin totala sa adeziune, confirmat ca militant activ în frontul organizației ce i-a atribuit un loc și o identitate exactă în rîndurile sale. Esențial în această direcție este să se sădească tînărului utecist ca un principiu fundamental de conduită ideea că grija și respectul pentru carnet reprezintă un aspect al integrării sale în disciplina de organizație și constituie una din formele în care se exprimă **atașamentul său față de țelurile și exigențele acesteia.**

ION TRONAC

— VĂ MULȚUMESC REZULTATELE OBȚINUTE ? — LA MAJORITATEA OBIECTIVELOR, DA!

Întrebării noastre îi răspunde tovarășul GHEORGHE IORDACHE, șef de secție la Comitetul județean Dîmbovița al U.T.C.

Ca orice activitate și muncă organizațiilor U.T.C. se desfășoară pe baza unui plan. De acțiuni, ne-am obișnuit să-l numim. **Ce s-a realizat pînă în prezent pe tărîmul economic ?**

— Vorbind despre îndeplinirea angajamentului județului nostru pot aminti că bilanțul realizărilor pe șapte luni este deosebit de bun. A fost realizată o producție suplimentară în valoare de 33,5 milioane lei ; s-au obținut peste plan 13 200 tone ciment, 146 000 metri pătrați țesături de bumbac, 265 000 becuri și alte produse. În obținerea acestor succese și-au adus o însemnată contribuție și cei peste 29 000 tineri ce își desfășoară activitatea în unitățile economice de la orașe și sate. Evident, nu le putem delimita prin cifre contribuția, dar putem afirma de la început că eficiența acțiunilor întreprinse de către organizațiile U.T.C. sub îndrumarea permanentă a Comitetului județean de partid și-a pus amprenta într-o măsură destul de mare. Direct măsurabile sînt însă realizările în domeniul acțiunilor specifice organizației U.T.C. Indicatorii sintetici ai angajamentului Comitetului județean U.T.C. — acțiunile finanțate și acțiunile nefinanțate — au fost îndepliniți în opt luni (față de angajamentul anual) în proporție de 63 la sută, adică 508 798 lei din 800 000 lei și, respectiv 77 la sută, adică 23 milioane din 30 milioane lei.

— În care din cele mai principale obiective sînt concretizate aceste realizări ?

— Volum mare de muncă înglobează acțiunile de muncă voluntar-patriotică din agricultură și silvicultură : întreținerea pășunilor — pe 3 750 hectare față de 3 500 hectare plan, ameliorări de teren — 64 hectare față de 40 hectare plan, împăduriri — 64 hectare față de 60 hectare plan, îngrijiri arboret — 1 650 hectare față de 1 500 hectare plan etc. Urmează apoi, în ordine, acțiunile de înfrumusețare a localităților cu întreținerea a 35 000 metri pătrați spații verzi, față de 25 000 metri pătrați plan, contribuția la diferite construcții social-culturale și edilitar-gospodărești care se ridică la peste **patru milioane lei**, lucrări pe șantierele locale și în cadrul campaniilor agricole care însumează o valoare de peste **șase milioane lei.** La acțiunile finanțate amintesc predarea a peste 6 800 tone fier vechi.

— Considerați că aceste rezultate sînt pe măsura posibilităților ?

— Cifrele de pînă acum prefigurează îndeplinirea și chiar depășirea planului anual la cei doi indicatori sintetici și acest lucru este într-un fel mulțumitor. Sînt însă cîteva obiective cum ar fi recoltarea plantelor medicinale și a fructelor de pădure, colectarea și predarea deșeurilor de sticlă și hîrtie și textile unde înregistrăm încă realizări nemulțumitoare.

— Dacă la nivel județean între comitetul U.T.C. și ceilalți factori răspunzători privind îndeplinirea sarcinilor de producție există o bună conlucrare — aceste legături le realizează sau le reflectă activitatea secției cu problemele tineretului din economie — în unități, direct în producție, se întîlnesc cazuri cînd în lipsa secretarului organizației U.T.C. nimeni altcineva nu poate da nici cele mai vagi relații.

— În fiecare unitate economică, în cadrul comitetelor U.T.C. sînt desemnați responsabili cu problemele profesionale care sînt ajutați de comisii. Rolul acestora este de a urmări și interpreta toate aspectele care se ridică pe linie economică și profesională, de a sprijini comitetele U.T.C. în organizarea de acțiuni specifice. Și aici, trebuie să recunoaștem, se mai întîlnesc cazuri cînd aceste sarcini sînt lăsate numai în atenția secretarului și, foarte rar, a responsabilului acestei comisii.

— În multe organizații U.T.C. de la sate, responsabilii acestor comisii nici nu se cunosc. Anchete și studii — din care o parte sînt întreprinse chiar de activul din Dîmbovița — dovedesc pentru multe locuri o integrare insuficientă a tinerilor în producție. La Gura Ocniței, la Mătăsaru, la Bucșani — ca să ilustrăm cu cîteva exemple — mulți tineri care încă nu s-au hotărît să muncească nu sînt antrenați. Apoi la Bilciurești, la Bolovani, sectoarele zootehnice sînt deficitare în brațe de muncă. Deși aceste probleme apar de fiecare dată în planurile de muncă ale organizațiilor. Cum se explică acest lucru?

— În ultimul timp unele organizații au slăbit atenția față de problemele producției ; abordează unilateral în adunările U.T.C. participarea la muncă. Tot mai rare sînt cazurile în care organizațiile pun în dezbaterea tinerilor probleme ale eticii muncii, mulțumindu-se cu informări asupra stărilor de lucruri. Unele organizații timp de 4—5 luni nu au ținut nici o adunare și este evident că tinerii din aceste organizații să nu cunoască preocupările și greutățile ce le au unitățile în rezolvarea sarcinilor de producție.

— Totuși, se știe, fiecare organizație e îndrumată de un activist...

— Da, cu această precizare ați ajuns, să nu zic la cauza principală, dar la unul din izvoarele ei. Unii activiști repartizați să ajute direct organizațiile se mărginesc uneori la transmiterea de sarcini și indicații, nu cunosc situația reală din aceste unități pentru a orienta activitatea tineretului spre problemele majore ale producției.

— Și care e cauza principală ?

— Se muncește în campanii. Mă refer bineînțeles în locurile unde treburile nu merg bine. Într-o perioadă se aleargă pentru acțiuni sportive, în alta pentru a organiza acțiuni culturale, în alta pentru colectarea de fier vechi ; acum trebuie să rezolvăm cu cotizațiile, data următoare cu nu știu ce concurs... Și așa activul salariat și nesalariat pierde din vedere sarcinile permanente în care, problemele muncii sînt centrale.

— Și soluția ?

— În perioada imediat următoare vor avea loc adunările de alegeri. Constituind un moment deosebit pentru consolidarea politică și organizatorică a organizațiilor, atenția va trebui să ne-o îndreptăm în primul rînd la modul cum aceste adunări vor dezbate problemele profesionale, pentru ca ele să fie aduse în centrul discuțiilor, iar responsabili ai comisiilor permanente, membrii comisiilor să fie aleși tinerii care sînt într-adevăr permanent în procesul de producție. În perioada de iarnă vor avea loc adunările de dezbateri a cifrelor de plan din C.A.P., I.M.A. și I.A.S. Participînd la aceste dezbateri, tinerii, ulterior, în adunările lor vor trebui să concretizeze acțiunile ce le vor întreprinde în scopul realizării sarcinilor de producție. E necesar să extindem schimburile de experiență pe grupe de unități, întîlnirile cu specialiștii. La nivelul I.M.A.-urilor vom organiza dezbateri și mese rotunde în care conducerile unităților să poarte un dialog direct cu tinerii. Formele și metodele care să dinamizeze acțiunea de integrare a tinerilor în producție sînt cunoscute așa că nu am să le înșir pe toate. Ce vreau însă să subliniez, e faptul că pentru reușita lor va trebui ca activul nostru să își mute întreaga muncă, jos, direct în unități, și să înțeleagă faptul că organizația U.T.C. nu este formată numai din secretar. De aceea, la nivelul județului vom acorda o mai mare atenție pregătirii aparatului cu problemele legate de organizarea producției, normarea și retribuirea muncii, căile de creștere a productivității muncii și reducerii prețului de cost, precum și cu formele și metodele muncii specifice activității cu tineretul, punînd accent deosebit pe întărirea rolului grupei și organizației U.T.C.

N. COȘOVEANU

UNDEVA LIPSEA O SEMNĂTURĂ...

(Urmare din pag. I)

înlesni cititorului tînăr cunoașterea unui coleg de generație, pe adresa căruia un cuvînt cald, de stimă și felicitare, se cuvine trimis măcar la sărbători.

...L-am cunoscut zilele trecute, cu prilejul unui tradițional carnaval, la Complexul cultural-sportiv studențesc „Lacul Tei". Cele cîteva hectare de verdeață și odihnă erau amenajate într-o originală viziune plastică — o adevărată risipă de fantezie și culoare. Autorul ne-a fost recomandat simplu : metodistul nostru, VASILE CRAIOVEANU. *La umbra unui han improvizat am pătruns pe itinerariul întortocheat al unei biografii artistice în plină afirmare. Spre o mai deplină înțelegere, însă, se cuvine, pentru moment, să întoarcem timpul cu cîțiva ani înapoi... Proaspăt absolvent al Școlii medii de arte plastice, adolescentul Vasile Craioveanu (craiovean din părțile... Buzăului) trecea cu succes, în 1961, concursul de admitere în Institutul de arte plastice „Nicolae Grigorescu". Copleșit de viziunea spațială a locurilor natale, temperament ademenit de arhitectura formelor vaste, geometrice, cel mai tînăr student al institutului optează pentru secția pictură monumentală. Urmează, apoi, anii grei, de studiu perseverent, de bătălie interioară pentru fiecare culoare cîștigată, de îndoieli și avînturi, personalitatea împlinindu-se din pasiune, trudă, talent. Paralel cu îndatoririle profesionale, Vasile Craioveanu trăiește viața de student în toată complexitatea ei. Dar, mai ales, îl pasionează activitatea pe tărîm obștesc. Cinci ani este, consecutiv, secretar al comitetului U.T.C., contribuind cu inițiativa și capacitatea sa organizatorică la desfășurarea unei bogate activități de organizație. În tot acest timp este un neobosit colaborator al casei de cultură, aducîndu-și contribuția la acțiunile realizate aici. Și tot în acest timp, pregătirea de specialitate cunoaște cotele înalte ale profesionalizării, calificativele bune și foarte bune se împerechează fericit în „carnetul de note". În anul 1967, cu media finală 9,38 absolvă institutul și este repartizat metodist grafician la Casa de cultură a studenților din București. De acum, biografia lui cunoaște două căi pe care Vasile Craioveanu a știut să le armonizeze cum nu se poate mai bine : aceea de activist cu cea de artist. Într-un an și ceva a conceput și realizat, în latura lor artistică, toate acele locuri de pe care, la începutul acestor rînduri spuneam că lipsește o semnătură. Pe parcurs, pasiunea lui s-a cristalizat masiv în domeniul ceramicii. În 1967 expunea, pentru prima oară, la Kalinderu. La începutul acestui an trecea emoțiile celei de-a doua ieșiri în lume, cu ceramică și grafică. Două lucrări — „Lumea în faguri" — i-au fost acceptate recent de juriul Festivalului-concurs de ceramică de la Faenza, deschis între 26 iulie — 4 octombrie a.c. Între timp, la casa de cultură a inaugurat un cerc de artă plastică, realizînd cu studenții lucrări menite să folosească atît casei, cît și competiților de specialitate.*

L-am întrebat, cu prilejul întîlnirii de la „Tei", cum de reușește să se achite de cele două laturi ale activității sale. Mi-a răspuns scurt, modest : „Ceea ce realizez plastic, ține de meserie ; munca de activist, ține de omenie. Îți poți dori, oare, o împlinire mai aleasă decît aceasta ?"

★

Pe 6 septembrie biografia lui Vasile Craioveanu s-a rotunjit frumos pe cercul vîrstei de 30 de ani. Fie, dar, aceste rînduri un omagiu modest modestiei tînărului artist-activist, a cărui semnătură deși lipsește — *este recunoscută pretutindeni unde mîna lui a întîrziat în efort.*

ÎN OBIECTIV: STAGIUNEA TEATRALĂ 1970-1971

PROIECTE, SPERANȚE. DAR CERTITUDINI ?

Participă la discuție : NICOLAE MUNTEANU, EMIL RIMAN — de la Direcția Teatrelor, DINU KIVU, DINU SĂRARU — cronicari dramatici

Proiectul de repertoriu — o lungă listă de titluri — a fost prezentat în ședința de analiză a stagiunii bucureștene 1969/70. În luna iunie. Multe dintre piesele propuse erau deja aprobate. Alte cîteva intraseră în repetiție. De atunci au trecut trei luni — de concedii, de spectacole în aer liber, de repetiții. Pînă la 1 octombrie, data oficială pentru startul noii stagiuni, a rămas mai puțin de o lună. Deci tabloul viitorului an teatral ar fi trebuit să-și precizeze contururile.

În ce măsură putem fi siguri că propunerile din iunie, ale teatrelor, completate, definitivate se vor confirma pe scenele bucureștene ?

Și, întregindu-ne chestionarul, acest proiect de repertoriu reprezintă un salt calitativ față de stagiunea precedentă ?

— Repertoriul este, deocamdată, parțial confirmat — precizează tovarășul Nicolae Munteanu.

La sfîrșitul lui august, cu o lună și ceva înainte de primele premiere, repertoriul este abia „parțial confirmat". Oare nu trebuie să preluăm neîncrederea cronicarului Dinu Kivu care își întreb cît de exact este acest repertoriu ? Pentru că în fiecare an repertoriul discutat la început de octombrie e mult diferit de cel de la 1 octombrie, iar pînă la sfîrșitul stagiunii, se poate spune, total diferit. Oare nu discutăm iar în gol ?".

— Pînă la începutul lui septembrie, sperăm ! — spune tovarășul Emil Riman. Așteptăm. Vedeți și dvs., lucrările de rezistență încă nu sînt fixate.

— Speraţi să vi se împlinească „speranțele" ?

— Pînă în octombrie ne vor da piese Andi Andries, M. R. Iacoban, Aurel Baranga, Paul Everac. Așteptăm scenariul dramatic „Diluviu" semnat de Vasile Nicorovici și Traian Filip, inspirat din articolele apărute în timpul inundațiilor.

...Nici nu încercăm să aflăm data cînd aceste speranțe vor intra definitiv în schema unor teatre, vor fi fixate distribuțiile, vor începe repetițiile...

— E cam tardiv pentru stadiul „speranțe" ! Cînd va fi definitivat repertoriul ?

— Credem că pe 20 septembrie. De teatre, de seriozitatea lor depinde îndeplinirea acestei promisiuni.

— Atunci, să schimbăm întrebarea : cînd trebuia să se trimită Direcției Teatrelor proiectul de repertoriu ?

— Noi fixăm data de 15 mai. Sugerăm să se trimită din martie. Și dacă primim propunerile în jur de 1 iunie — e bine. Dacă nu, începem să telefonăm, să corespondăm. Cu corespondența e cam dificil pentru că noi nu corespondăm direct cu teatrele — ci prin Comitetul Municipal (în București), prin Comitetele județene (în provincie). Și nu mai isprăvim cu corespondența.

Se poate vorbi de o anumită lipsă de autoritate a Direcției Teatrului ? Situația pare confirmată de restul răspunsurilor.

— Presupun că în corespondența cu teatrele, Direcția Teatrelor dă sugestii, completează propunerile, confirmă și infirmă. Dați aceste sugestii de la început, adică într-o discuție anterioară alcătuirii proiectului ?

— Vreți să ni se spună că intenționăm să învățăm directorii de teatru cum se face un repertoriu ?

— Dar aceste sugestii sînt primite pînă la urmă.

— Sigur, după „n" discuții. Se taie titluri, se completează cu altele.

— De ce se taie ?

— Unele piese le tăiem pentru că sînt slabe. Un exemplu : repertoriul Teatrului „Nottara", la ora actuală, cuprinde numai trei-patru piese (între care „Adio Charley", „Ce înseamnă să fii onest" — n.n.). Un record de tăleturi ! (am zice noi de propuneri palide).

— Pentru a încheia lista de întrebări adresate reprezentanților Direcției Teatrelor : știți distribuțiile ? Dar regizorii care vor monta ?

— Nu obișnuiesc teatrele să ne informeze. Regizorii îi știm din discuții particulare.

Deci : Direcția Teatrelor citește piese, aprobă sau nu aprobă, dă sugestii, corespondează indirect cu teatrele. Aici, la acest for tutelar, am fi vrut să se știe, să se coordoneze chiar și repartiția rațională a actorilor în spectacole. Poate nu s-ar mai întîmpla atunci ca tinerii actori să se plîngă că nu sînt utilizați. Am fi dorit o coordonare a activității spectaculare în teatre — deci pe lista de repertorii ar fi fost normal să fie trecuți și regizorii. „Pentru că — spunea Dinu Kivu — nu e nimănui indiferent cine va monta aceste texte".

— Și acum, o ultimă întrebare : sînteți mulțumiți de acest repertoriu ?

Emil Riman : Nu prea. Sînt optimist pentru că știu că în această stagiune vor lucra Penciulescu, Giurchescu, Esrig. Dar tare mi-e teamă că tot amînînd data definitivării repertoriului, se vor face compromisuri, se vor aproba în fugă texte. Teatrele se urnesc foarte greu, apoi, din cauza grabei, riscă să facă un repertoriu superficial.

Dinu Săraru : Pledez de mai multă vreme pentru un raport, evident nu didactic, între scopul mișcării teatrale și acela al formării unor generații de oameni culți. Un repertoriu fără tragicii greci, fără Schiller, fără marii realiști ai secolului, fără Cehov, fără Gorki, Molière, Goldoni — reprezentați prin capodopere care să rămînă de la o stagiune la alta — nu mi se pare că ar reprezenta o politică teatrală. Se discută mereu de politica de repertoriu a teatrelor, dar confruntată cu realitatea apare ca superficială. N-ar fi rău ca Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă să fie asociat la răspunderea pentru repertoriu, cu Ministerul Învățămîntului. Asta nu înseamnă că repertoriul trebuie să fie o programă analitică. Aș da un exemplu, cel al Ministerului Învățămîntului din Franța care finanțează înregistrarea pe peliculă a marilor spectacole cu opere clasice la Comedia Franceză. Procesul de învățămînt nu poate avea decît de cîștigat din colaborarea cu teatrul. A filmat oare cineva la noi „Apus de soare" cu Calboreanu sau „Scrisoarea pierdută" cu echipa de comedie a Naționalului, sau chiar „D-ale carnavalului" al lui Pintilie ? Sînt foarte bucuros că se joacă „Indienii" lui Copit, că se joacă „Agenda sentimentală", că n-am scăpat „Freddy" al lui Robert Thomas, dar nu mă pot opri să nu spun că din lectura acestui proiect, singurul care lasă să se înțeleagă că la baza lui stă o politică repertorială adecvată este repertoriul Teatrului Național.

— Credeți că Teatrul „Ion Creangă" va ridica ștacheta în acest an ?

Dinu Kivu : Nu pot să vorbesc despre premierele de la Teatrul „Creangă", nu cunosc aceste piese, nu le pot aprecia. Observ însă „Aterizare forțată". Nu mi se pare o piesă pentru tineret. O piesă bulevardieră destul de mediocră. Titlurile nu-mi spun nimic. „David Cooperfield", probabil va fi dramatizarea care s-a montat la fostul Teatru al Tineretului. Și iar nu-mi spune nimic. Impresia mea e că la acest teatru se face o greșeală, se pornește de la o premisă falsă că teatrul pentru tineret trebuie să evite marele repertoriu și se includ dramatizări și piesulețe mediocre. Dacă le impunem tinerilor mediocritatea, ce valoare educativă mai are acest teatru ? Nu se montează numai după criteriul „accesibil". Se poate juca perfect marele repertoriu de la „Romeo și Julieta" la „Troienele". Să fim exacți : mă refer la teatrul pentru tineret. Pentru că mi se pare că teatrul pentru copii se bucură de mai multă atenție. Dar pentru tineret ce se face ? „Școala de la Humulești" ?

Dinu Săraru : Nu-mi amintesc să fi văzut în ultimii ani un spectacol de anvergură la acest teatru, mă refer la un spectacol pentru tineret, nu la „Cocoșelul neascultător". Poate că va fi „David Cooperfield".

Foarte multe proiecte, speranțe. Noi am fi așteptat certitudini.

LILIANA MOLDOVAN

Bogata varietate a folclorului sătmărean, prezentă pe litoral prin formația Casei de cultură din Negrești, Oaș

Foto : N. SCARLET

Noua stagiune la Pitești

Miercuri, Teatrul „Al. Davila" din Pitești a inaugurat noua stagiune 1970—1971, cu spectacolul *„Miorița"* de Valeriu Anania.

Viitoarele premiere ale noii stagiuni aduc pe scenă piesele „Căruța cu paiațe", „O scrisoare pierdută", „Cînd bărbatul nu-i acasă" (Gh. Dumbrăveanu), „Sam" (G. M. Zamfirescu).

„Miorița" este realizată în regia lui C. *Dinischiotu*. Același regizor semnează și direcția de scenă a spectacolului „Căruța cu paiațe" („Matei Millo") de Mircea Ștefănescu.

L. P.

CRONICA LITERARĂ

ZAHARIA STANCU : CÎNTEC ȘOPTIT

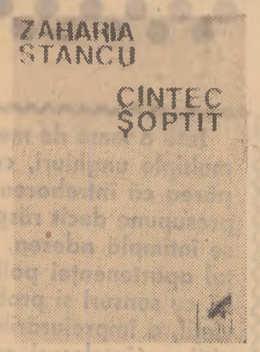

Caracterul șoptit al cîntecelor lui Zaharia Stancu indică nu atît intensitatea tonului cît natura sensibilității ce tutelează poezia. Cine nu pricepe farmecul lui Alecsandri în lectura lui G. Călinescu ori factura modernă, dincolo de materialul utilizat, a liricii lui Ion Pillat nu va fi impresionat peste măsură de aceste frumoase versuri : „Zorile par niște copile / Cu amfore de rouă pe umăr. Sînt atît de multe, că niciodată / N-am izbutit pînă la capăt să le număr. / / Ziua nu știu cu ce s-o asemui, / Cerul rămîne mereu majestuos. Soarelui i-au fugit telegarii, / Acum umblă ca și mine, pe jos. / / Seara vine cu cerbi, cu bouri, / Vînătorii mînjesc zarea cu sînge. / Se bucură în iaz broaștele ochioase, / Luna ciuntită cînd rîde — cînd plînge. / / Șireata vulpe albastră a nopții / Se furișează printre zăpezi. / Trebuie să ai un ochi în frunte / Dacă îți negrește s-o vezi". „Dacă îți negrește s-o vezi", poezia aceasta trebuie s-o asculți cu ochii îndreptați nu la „natură" dar la „cultură". Zaharia Stancu e un „pastelist" rafinat dar cultivarea pastelului nu e primă atît o idilică iubire de natură cît un artificiu cultural. Poeziile impresionante sînt acelea în care fervoarea tensiunii, resimțită ori numai promisă („Scriu cum cîntă pădurile / cînd le răscolește vijelia și vîntul. / De-aș avea o mie de guri, cu toate gurile / Aș slăvi oamenii și pămîntul...") se topește în culori aruncate pe pînză cu o subtilă tehnică. E un fel de a spune, din nou, că acest caracter șoptit al poeziei vine din trecerea naturii prin filtrul culturii. Tensiunea lăuntrică este exorcizată : „Au !... Ce albe sînt zilele mele !... / Au !... Ce albastre sînt nopțile mele !... / Cireșe roșii și dulci, mere roșii și dulci, / Fluturi cu aripi de miere și fluturi / Cu aripi roșii de aur vechi, roșu, / Cu ochi roșii de aur vechi, roșu". Decorativismul nu e gratuit, pentru pura încîntare a ochiului ci deține un precis rol : acela de a disciplina viziunea. Dispoziția — „ochiul interior" — din care izvorăște viziunea oricît de sumbră este atenuată cînd nu anulată de simțul culorii : „Vîntul vînat vuia, vuia. Sălciile, galbene își cănau soarta, / Seara deschise întunericului poarta, / Vîntul vînat vuia, vuia. / Negre erau apele rîului, negre, / Dar peștii rămăseseră argintii. / Pe țărm ochii tăi mari, fumurii, / Sub sprîncene arcuite, negre. / / Cu pași de vulpe, ușori, / Noaptea ne da, vicleana, tîrcoale. / Vîntul vînat, cu picioarele goale. / Alerga în spinare cu trîmbe de nori". În întunericul brăzdat sonor de vuietul vîntului vînat, „peștii argintii" aruncă o lumină grațioasă asupra sumbrului piesaj, fixîndu-l într-o ramă ce poate fi privită fără spaimă. Poetul modern se apără de sine cu natura, cu o anumită natură. Dacă „tradiționalistul" se exprimă în termenii naturii, „modernul" apelează la o natură convențională însă utilizată oarecum împotriva propriei naturi. Relația nu mai este chiar de comuniune, un termen nu-l mai traduce „sincer" pe celălalt. Iată, de exemplu, ce „natură" exprimă o adîncă și deloc liniștitoare melancolie : „Noapte de primăvară. Cireși înfloriți, / Luna îmi bate-n fereastră ușor. / De nimeni nu mi-e dor, nici de tine. / Dar eu trag nădejde să mor. / / Noapte de vară. S-au copt grînele. / Îmi intră-n casă mireasma lor. / Nimic nu rîvnesc. S-a stins vara, / Dar eu trag nădejde să mor. / / Struguri albaștri. Toamnă și brumă, / Vinul în butii e acrișor. / Sînt încă flămînd după viață, / Dar totuși trag nădejde să mor". Sau, în altă „romanță naivă" : „Acum chiar că ar fi bine să mor. / Troiene cad din cer grămadă. / Vreau să lunec din nor în nor. / Alb și ușor ca un fulg de zăpadă". În cîteva „romanțe naive" întîlnim de fapt un veritabil poet al disimulării : natura idilică și feerică stimulează tonul elegiac de o rară puritate. Nu trebuie să descoperim însă un „alt" Zaharia Stancu decît acela din „Descult" sau „Ce mult te-am iubit" ; viziunea lirică vine din natură, constrîngătoare a șoaptei. Decisivă este consecvența cu acest regim estetic. „Cîntecul șoptit" nu este emisie surdinizată ci disimulată. Nu intensitatea tonului face poezia ci marea concentrare și concizie : „Doi bani de aur sună, răsună. / Unul în inimă, altul în Lună. / / Poate mă înalț, poate m-afund / În golul de aur rotund / / Banul de aur în inimă sună. / Sună, răsună, banul din Lună" **(Doi bani de aur).**

GEORGE ALBOIU : DRUMUL SUFLETELOR

Eroarea de a da atenție excesivă tonului, emisiei verbale l-a nedreptățit oarecum pe George Alboiu. În poezia sa o „identitate solitară" (cum scrie Ilie Constantin) vorbește fără întrerupere, volumele lui nefiind, din acest punct de vedere, decît niște lungi monoloage. Opunînd însă o rezistență metodică acestui, uneori iritant, flux verbal cititorul trebuie să reducă la tăcere „vocea" care-l împiedică nu o dată să ia contact cu ceea ce s-ar putea numi „geografia mitică" a cîmpiei eterne. Originalitatea viziunilor lui George Alboiu este indiscutabilă însă nu atît de insolită, chiar dacă orgoliul poetului este nemărginit. În cîmpia mitică prin care trece un ipotetic drum al sufletelor căutate de orgoliosul poet nu-i greu, înlăturînd indicațiile derutante, să identificăm totuși un Bărăgan muntenesc codificat poetic. Prin potențare pînă la nerecunoaștere poetul își revendică un „motiv", o „temă" specifică pe care să fie singur stăpîn. Sensul mai general al obscurizării „cîmpiei eterne" nu este interior ci exterior : George Alboiu crede că deține cu atît mai mult „monopolul" unui spațiu poetic neatins de alții cu cît acesta va fi mai greu de recunoscut. Originalitatea lui constă însă în convingerea nestrămutată cu care se iluzionează : doar la Macedonski mai întîlnim atîta dorință de singularizare și tot numai la el solitudinea cultivată (dincolo de temeiurile ei inițiale) cu obstinație sfîrșește prin a crea un stil inimitabil. Poetul pare a fi un „damnat" (nu un profet fiindcă „profețiile" lui sînt de fapt vorbe aruncate ca bolovanii pe întinsul cîmpiei pentru plăcerea de a auzi sonoritatea rostogolirii), însă întrucît motivele damnațiunii lipsesc, caracterul pe care singur și-l acordă întărește impresia iluzionării de care vorbeam. Expediția întortocheată pe „cîmpia eternă" nu-i atît de tragică după cum ne îndeamnă să credem teribila „voce" conducătoare, de vreme ce relieful nu este decît forma deghizată a poetului. „Muntele pustiu" vorbește „ca pe niște bulgări dărîmînd pe cîmpie / cuvintele mele...", urmele ce se văd sînt „numai urmele din altă viață ale tălpilor mele", într-un cuvînt, cel care ne cheamă în această geografie mitică nu ne relevă de fapt un mesaj, o „taină" personală sau comunitară ci ne ia drept martori ai posesiunii sale orgolioase. Excepțional dotat în privința viziunii spațiale, George Alboiu nu are încă puterea de a-și contempla fără murmur creația. Sentimentul imensității cosmice a Bărăganului odobescian este un efect al supunerii. Capabil să vadă, poetul nu știe să tacă. Efectul uimitor obținut printr-o maximă concentrare a mijloacelor capabile de a evoca un spațiu imens, straniu, apropiat și îndepărtat totodată este repede scăzut dacă nu anulat de gustul frivol al lamentației teatrale. Dacă am fi de acord că nu în „profunzime" trebuie căutată valoarea acestei poezii ci în puterea de a figura din cîteva elemente de „decor" seducția unei lunare cîmpii eterne, am ezita să mergem cu aprecierea mai departe tocmai din cauza sonorizării „macedonskiene" a spațiului creat. A ști să „asculți" spațiul nu-i chiar o pretenție absurdă. George Alboiu este un poet capabil de remarcabile viziuni însă tocmai de aceea el trebuie să înțeleagă mai bine ca oricine știința tăcerii. Spațiul mitic este el însuși semnalizator, un „limbaj" suficient sieși. Volumele lui George Alboiu dau impresia că o mare plăcere de a se auzi învinge o mare aptitudine vizionară.

C. STĂNESCU

EVOCARE

(Urmare din pag. 1)

spus : „Te rog să treci astăzi după amiază, la ora cinci, pe la Mateiu Caragiale. Ne-a făgăduit o colaborare". „Dar nu știu unde locuiește". „Pe Robert de Flers, la numărul 9". „Să vă aduc materialul să-l citiți ?". „Nu. Du-l direct la tipografie. O să-l citesc în pagină".

La ora cinci sunam, la etaj, la ușa lui Mateiu Caragiale. Mi-a deschis o doamnă micuță, foarte ofilită. „Cine sînteți ?". Mi-am rostit numele. „Poftiți. Domnul Caragiale vă așteaptă".

Într-adevăr „domnul Caragiale" mă aștepta plimbîndu-se cu mîinile la spate prin camera puțin spațioasă care era, se pare, salonul apartamentului sau locul lui de lucru. Nu m-au mirat canapelele și măsuțele scunde și nici taburetele orientale. Un perete întreg era acoperit cu colecții, pe ani și ani, ale ziarului „Le Temps", pe atunci oficiosul Ministerului Afacerilor Externe al Franței.

O altă ușă decît aceea pe care intrasem s-a deschis de îndată și femeia micuță și foarte ofilită care mă primise se arătase în prag. Mateiu Caragiale îmi spuse : „Doamna Caragiale". M-am înclinat adînc și i-am sărutat mîna, — o mînă pufină, uscată, rece, mirosind a stafide. Emoționat peste măsură am îngînat : „Nu știam... Nu știam că doamna Caragiale — soția marelui dumneavoastră tată — mai trăiește". „A... Nu e ce crezi, mi-a replicat Mateiu. Mama, chiar dacă ar mai trăi nu s-ar chema doamna Caragiale. Ea nu s-a chemat niciodată așa. Cucoana pe care ți-am prezentat-o este soția mea". M-am fîstîcit și abia am rostit : „Vă rog să mă scuzați...". „Nu face nimic, mi-a spus Mateiu. Nu face nimic". Pe urmă și-a îndreptat fața frumoasă spre bătrîna care rămăsese nemișcată în prag : „Mamă, cam ce-ai putea să ne dai ?". „Cafea, ceai, — ce doriți". Mateiu m-a întrebat : „Ce obișnuiești să iei la ora asta ?". La ora aceea nu obișnuiam să iau nimic dar acum, după gafa făcută, aș fi fost bucuros dacă mi s-ar fi servit otravă. Am spus abia șoptit : „Ceai... O ceașcă de ceai..." Atunci, mamă, să ne dai ceai".

Ni s-a servit la una din măsuțele scunde ceai și, într-un vas frumos, dulciuri orientale cum nu mai văzusem și nu mai gustasem de mult. Cînd am sorbit ultima picătură eram tot amețit de emoție. Mateiu Caragiale a dispărut pentru cîteva clipe din cameră și s-a întors ținînd în mînă un sul de hîrtie. Mi l-a arătat : „Manuscrisul pentru revistă. Afară de mine care l-am scris și de doamna Caragiale care l-a ascultat nu-l cunoaște nimeni. Dumneata vei fi primul, dinafara familiei, care îl vei citi, — bineînțeles dacă vei voi să faci asta înainte de a-l înmîna tipografului".

Eram încă sub apăsarea gafei făcute. Am luat manuscrisul și-am alergat cu el pe scări. După ce m-am depărtat cîteva sute de pași de casa scriitorului, m-am rezemat de zidul unei case și am desfăcut sulul. Cum lumina zilei era încă bună, m-am apucat să-l citesc. Și l-am citit pînă la capăt fără să aud nimic din freamătul străzii.

Remember fusese depășit. Pînă atunci nu citisem și nu auzisem nimic mai frumos. Dacă cineva m-ar fi întrebat : „Cum ți se pare" aș fi răspuns cu un singur cuvînt : „Extraordinar". Am dus manuscrisul la tipografie. Peste două săptămîni primul capitol din Craii de curtea veche se afla sub ochii cititorilor. Cum a fost primit acest roman ? Cu entuziasm de către un mic număr de cititori, cu indiferență de către marele public, cu bîrfă și urîtă invidie de către prozatorii de succes ai epocii. Cu toții au murit. Să le fie țărîna ușoară. Moartea stinge toate patimile.

Craii de curtea veche au apărut în Gîndirea între 1926—1928 și abia în 1929 în volum la Cartea Românească.

Mulți ani romanul Craii de Curtea veche nu s-a retipărit. Ediția din 1957 apărută la E.S.P.L.A. în condiții modeste a fost rău primită de presă. Nu unul, ci mai mulți cronicari l-au judecat pe Mateiu Caragiale, pentru opera ca și pentru viața sa, ca pe hoții de cai.

Viața lui Mateiu Caragiale !... Viața lui Mateiu Caragiale nu a fost mai ciudată (ca să nu folosim alt cuvînt) decît a multor altora. Atunci de ce atîta zgomot și astăzi în jurul ei ? Cum a fost și cum nu a fost, omul a dus-o greu într-o lume încărcată de păcate și a lăsat în urma lui o operă nepieritoare cu care orice mare literatură a lumii s-ar mîndri.

În timpul publicării romanului Craii de curtea veche, și mult după aceea, l-am văzut de nenumărate ori, la el acasă sau aiurea, pe Mateiu Caragiale. N-am surprins la el nici o ciudățenie, nimic care să mă mire, nimic care să mă îndigne, nimic care să mă facă să-l ocolesc. Se căsătorise cu o femeie mai în vîrstă decît dînsul care avea oarecare stare, — o moșioară, la Sionu, în apropierea Bucureștilor. Dar pentru femeia aceasta, care îl adora, Mateiu avea o adîncă stimă, o desăvîrșită venerație. Niciodată, atîta timp cît i-am frecventat, nu am surprins momente de încordare. Femeia îl îngrijea și-i ocrotea pe cît posibil sănătatea șubredă. După moartea atît de timpurie a scriitorului Marica Sion i-a pus în ordine manuscrisele și tot ea s-a ocupat de editarea lor. Mai mult... Mai mult nu cred că avem dreptul de a intra în viața intimă a scriitorului pentru a găsi elemente care să ne ajute la micșorarea lui, la umbrirea lui.

Acum cîtiva ani italienii au avut un caz oarecum asemănător cu cazul Mateiu Caragiale. Contele de Lampedusa a scris la o vîrstă destul de înaintată un roman, Ghepardul, carte stranie apartinînd unui om straniu. Spre cinstea Italiei și a literaturii italiene ei au făcut din Ghepardul o glorie mondială a poporului italian și a literaturii italiene. La noi s-au găsit și se mai găsesc încă unii care să lovească — pentru a o micșora, pentru a o umbri — viața unui foarte mare scriitor și opera literară excepțională a aceluiași. „Ce vreți, sîntem aici la porțile Orientului...". Am vrea să nu mai fim, nici măcar în problemele acestea ale mahalalei istoriei literare. Oricît s-ar mai da în el cu piatra sau cu beldia Mateiu Caragiale va rămîne pentru noi și pentru cei ce vor veni după noi, un foarte mare scriitor iar Craii, faimoșii lui Crai de Curte Veche nu vor muri nici peste secole.

POLITEȚEA ARE DREPTUL LA VACANȚĂ ?

(Urmare din pag. 1)

dent la Iași. **Felicia**, prietena care îl însoțește, e elevă în ultima clasă a unui liceu bucureștean. Tot bucureștean e și un alt student, **„Trică" Dumănoiu**, asul grupului în materie de cîntece „lumești". Vasile e, la rîndul său, „filozoful" grupului, lucru pe care îl deduc după o discuție prelungită în cursul căreia caută să-mi demonstreze că **„în vacanță e o inepție să te supui convenienței"**. După el vacanța, concediul sînt binevenite prilejuri de **„a face ce-ți place"** și își argumentează teza neașteptat de doct, cu citate latinești pe care le interpretează ad-hoc, stîlcindu-le sensul.

„Dar e absurd să fim politicoși în vacanță !" îmi spune, la rîndu-i, **Gabriel Hatnagy**, muncitor din Mediaș, aflat în concediu la băile de la Balvanyos și campion, acolo, al unei atitudini pe care, sînt sigur, ar dezavua-o sincer în propria localitate.

„Politețea cea de toate zilele m-ar stînjeni, mi-ar întuneca distracția" — afirmă **Ana-Maria Ionașcu**, studentă la Cluj, pe care o auzisem exprimîndu-se extrem de liber în cofetăria din Predeal, în fața privirilor reprobatoare ale celorlalți consumatori.

Am întîlnit, în diferite localități cu profil turistic — Tulcea, Olănești, Sinaia, Brașov, Sibiu — numeroși tineri a căror comportare — strident abătută de la normele unei conduite civilizate — indigna masa vizitatorilor, a celor veniți la odihnă. Conform acestei cludate concepții care face din vacanță un teritoriu etic al nimănui, a te distra, a face un concediu „plin", o vacanță plăcută, înseamnă a renunța deliberat la convenientele pe care, altfel, le recunoști și le respecți. Oricare din domnișoarele pe care le-am întîlnit în excursie la munte, la mare, în Deltă — s-ar scandaliza cumplit dacă cineva i-ar spune pe stradă, la școală, la facultate sau la birou altfel decît „dumneavoastră" ori măcar „stimată duduie". Și totuși acum, în vacanță — s-o spunem oricît de dure par cuvintele — este nici mai mult nici mai puțin decît **„măi, gagico" !**

Oricare din aceste domnișoare, auzind un cuvînt mai tare în viața de toate zilele ar strîmba din nas și ar apostrofa cel puțin cu privirea pe nepoliticos. Aici, în excursie, fac haz de cele mai plate obscenități, ba debitează ele însele, în gura mare, asemenea „perle".

Oare a te distra e tot una cu a fi penibil, trivial, nepoliticos ?

Am discutat cu mai mulți din cabanierii din zona Predeal-Brașov, solicitîndu-le impresii despre tinerii care îi vizitează în vacanță. **„Nu numai în vacanță dar și în excursii ocazionale unii tineri — precizez, unii — uită că la o cabană, deși sîntem în pădure, sîntem totuși între oameni. Fără să le pese de liniștea celorlalți, ca să nu mai vorbim de noi, slujitorii muntelui, se dedau la petreceri fără sfîrșit, jignesc personalul de serviciu și pe alți vizitatori".** (C. Iacob).

„Unii tineri cred că a petrece la munte înseamnă a zbiera tot timpul, a vorbi fără perdea și a bea fără măsură. Noroc că nu aceștia sînt adevărații „micro-biști" ai excursiilor". (D. Moraru).

Am consemnat aici numai două opinii — exprimînd, de fapt, părerea generală, a „slujitorilor muntelui" despre „stilul" pe care îl afișează unii excursioniști.

Șirul exemplelor se poate opri aici. Fără îndoială, fiecare din cititori ar putea da, la rîndul său, un asemenea exemplu, ficcare își poate aminti de situații asemănătoare celor evocate. Esențial ni se pare, în discuția de față, să denudăm suportul de idei pe care se întemeiază — mai mult sau mai puțin deliberat — atitudinea „nonconformistă" adoptată de unii tineri în vacanță sau în excursie.

Pentru că, înlăturînd circumstanțele de timp și de loc, „fac ce vreau și mă port cum vreau în vacanță" **nu este decît un reflex, o formă particulară a lui** „fac ce vreau oricînd și oriunde".

Iar a respecta normele de conduită, inclusiv pe acelea ale unei comportări politicoase numai atunci cînd vrei, cînd crezi de cuviință, sau cînd mediul te obligă nu vădește, de fapt, decît o asimilare formalistă a acelor norme, o supunere exterioară față de niște legi etice și estetice pe care, altfel, le repudiezi, le consideri inutile.

Or, politețea nu este și nu poate fi o simplă cerință de etichetă, o formalitate ci — mai mult ca oricînd — ea este expresia exterioară a respectului care stă la baza relațiilor interumane. A fi politicos înseamnă în primul rînd a te respecta pe tine însuți, a-ți respecta propria condiție umană, a-i respecta, în aceeași măsură pe ceilalți.

Ni se pare ridicolă, desigur, anecdota cu acel lord englez care, în adîncul junglei, lua masa după toate complicatele reguli ale etichetei. Era, evident, vorba de o exagerare, de o satiră la adresa excesului de politețe, de o depășire — în formă — a conținutului de idei al politeței. Unora li se pare — am auzit asemenea afirmații — la fel de ridicol gestul de mare bun simț și de profundă politețe al țăranului care, întîlnindu-te pe un drum pustiu îți dă bineațe cu respect, chiar dacă nu te cunoaște. Gestul nu e, de fapt, decît o dovadă că **politețea, adevărata politețe nu cunoaște timp și loc, nu cunoaște granițe și nu cunoaște vacanțe — adevăr pe care poporul nostru l-a asimilat și îl respectă din timpuri imemoriale.**

Iată ce ar trebui să cunoască și să înțeleagă partizanii nonconformismului greșit înțeles și exprimat, partizanii teoriei conform căreia politețea are dreptul la vacanță : iată ce ar trebui să înțeleagă toți aceia care, nepoliticoși și nerespectîndu-i pe cei din jur, nu fac altceva decît să nu se respecte pe ei înșiși, să-și nege propria apartenență la civilizație, la umanitate.

TELEGRAME

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN a adresat COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST DIN TURCIA o telegramă cu următorul conținut :

Cu prilejul celei de-a 50-a aniversări a întemeierii Partidului Comunist din Turcia, Comitetul Central al Partidului Comunist Român vă adresează dumneavoastră calde felicitări și urări de succese în activitatea partidului dumneavoastră.

Ne exprimăm convingerea că relațiile tovărășești dintre Partidul Comunist Român și Partidul Comunist din Turcia, se vor dezvolta continuu în interesul celor două partide, al cauzei unității mișcării comuniste și muncitorești internaționale, al tuturor forțelor antiimperialiste.

FRANCESCO VALLI și EUSEBIO REFFI, Căpitani Regenți ai Republicii San Marino, și FEDERICO BIAGGI, secretar de stat al afacerilor externe al Republicii San Marino, au trimis tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, o telegramă în care se spune :

Deosebit de mișcați de cordialul mesaj de felicitare ce ne-a fost transmis cu prilejul sărbătorii naționale a Republicii San Marino, vă mulțumim călduros și reinnoim urările fierbinți de pace și prosperitate națiunii române prietene și de fericire Excelenței Voastre.

Tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a trimis Excelenței Sale domnului EDWARD AKUFFO-ADDO, președintele Republicii Ghana următoarea telegramă :

Cu prilejul alegerii dumneavoastră în înalta funcție de președinte al Republicii Ghana, în numele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, al poporului român și al meu personal, vă adresez felicitări cordiale și urări de fericire personală, de progres pentru poporul ghanez.

AGENDA

Întîlnire la C.C. al P.C.R.

Miercuri, 9 septembrie, tovarășii Paul Niculescu Mizil, Virgil Trofin, membri ai Comitetului Executiv, ai Prezidiului Permanent, secretari ai C.C. al P.C.R., s-au întîlnit cu tovarășii Satomi Hakamada, vicepreședinte al Prezidiului, și Tomio Nishizawa, membru al Prezidiului Permanent al C.C. al Partidului Comunist din Japonia, care își petrec concediul de odihnă în țara noastră.

Convorbirile care au avut loc cu acest prilej s-au desfășurat într-un spirit de solidaritate tovărășească și caldă prietenie ce caracterizează relațiile statornicite între Partidul Comunist Român și Partidul Comunist din Japonia.

A participat tovarășul Ștefan Andrei, prim-adjunct de șef de secție la C.C. al P.C.R.

● PREȘEDINTELE COMITETULUI DE STAT AL PLANIFICĂRII, Maxim Berghianu, a plecat miercuri la amiază la Moscova, în vederea semnării protocolului organelor centrale de planificare privind colaborarea economică și schimburile de mărfuri dintre România și Uniunea Sovietică pe perioada 1971—1975.

Cronica U.T.C.

Miercuri după amiază a părăsit Capitala îndreptîndu-se spre Budapesta, tovarășul Viorel Vizureanu, șeful Comisiei Tineret Sătesc a C.C. al U.T.C., care va participa la Consfătuirea cadrelor de conducere cu probleme agrare ale organizațiilor de tineret din unele țări socialiste. La plecare pe aeroportul Otopeni, au fost de față tovarășii Gheorghe Miron, membru al Biroului C.C. al U.T.C., activiști ai C.C. al U.T.C.

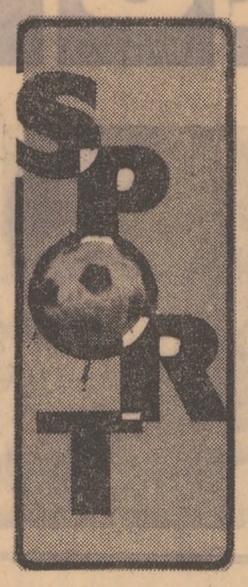

TALERE — Campionatele europene

PRIMII CAMPIONI

În micile tribune n-a fost loc, ieri după-amiază. În micile tribune, acolo unde n-a fost loc, au răsunat aplauze pentru primii campioni ai ediției românești a C.E. : **echipa U.R.S.S.**, care și-a menținut strașnic punctul avans cucerit ieri. **Pavel Senicev**, performerul absolut al primei zile, deși n-a mai repetat figura, împreună cu **Alipov**, **Vasileț** și **Kulakov** au totalizat 371 de talere doborîte. Sub ei „fierberile" au fost mari: **R.D.G.** și **Franța** au căzut (cîteva talere mai puțin reprezintă de fapt o cădere în această întrecere a titanilor vînătorii). În schimb **Italia**, cu un „sprint" sec, a sosit a doua săltînd patru locuri. Ai noștri (**Dumitrescu, Florescu, Popovici** și **Ionescu** — ca să-i notăm în ordinea clasării lor la individual) au terminat cursa pe poziția a VI-a, la egalitate cu echipele **Angliei** și **Franței**. Nu i-am numit înaintea acestor două echipe, doar din... patriotism : rezultatele lor din ultima serie de 25 de talere sînt mai bune (93, față de 92 și 89) și de acest criteriu ține seama regulamentul.

La **individual**, lupta este deosebit de strînsă. **Senicev**, liderul de ieri, a cedat șefia colegului său **A. Alipov** care a realizat o serie — ultima — de 25 talere : în total 146. În urma lui pe... distanța unui singur punct, nu mai puțin de șapte trăgători : **Rosatti** — Italia, **Breithwaite** — Anglia, **Basagni** — Italia, **Carrega** — Franța, **Renard** — Belgia, **Gianni** — Italia și **Senicev** — U.R.S.S. Ar trebui să mai transcriem mulți alți sportivi, ca să ajungem la nume terminate în... escu : **Dumitrescu** — 142 talere, **Florescu** — 142, **Ionescu** — 137. Astăzi, cînd ultimele 50 de talere vor zbura din nou fugărite de alice, poate se va mai schimba ceva în ceea ce ne privește. Continuăm să sperăm...

Tot ieri, au intrat în concurs **seniorele și juniorii**. Reputata **Binna Avrile** (Italia), campioana mondială, după două serii de 25 de talere (prima manșă) s-a instalat în frunte, greșind doar de două ori : 48 t., tot atît cît și sovietica **I. Sidorova**. **Reli Vezeanu**, singura româncă din cele 16, imparte locul 7—8 cu **K. Rapp**. La juniori, un italian cu nume ce-ți place să-l pronunți de mai multe ori (încercați : **Del Ventisette**) a realizat și el tot 48 de talere. Și, simetrie cu clasamentul feminin, tot înaintea unui sovietic (**A. Jucov**, tot 48 de talere dar cu ultima serie mai slabă). **Stancu**, singurul român, merge slab : 39 de talere. Ce vom ști și ce vom vedea azi ? Campionii la individual (masculin, feminin, juniori) după disputarea ultimelor manșe de „șanț". Va fi apoi rîndul skeet-ului...

VIOREL RABA

Fotbal — Vă informăm despre LOTURILE REPREZENTATIVE

Pentru fotbalul nostru, sezonul de toamnă va fi extrem de bogat în confruntări internaționale. Lotul A va începe suita partidelor din Cupa Europei, lotul olimpic pe cea a preliminariilor turneului J. O., lotul de tineret va debuta și el în Cupa Europei, iar juniorii vor ataca preliminariile turneului U.E.F.A., plus competiția devenită tradițională „Cupa prieteniei".

În dorința de a prezenta cititorilor noștri calendarul complet al jocurilor, activitatea de pregătire a team-urilor tricolore precum și obiectivele acestora, am realizat cu antrenorii celor patru reprezentative obișnuitele noastre interviuri-blitz.

ASTĂZI : REPREZENTATIVA A

Interlocutor — prof. ANGELO NICULESCU

— Mai întîi, pe ce jucători contăm și, bineînțeles, contați dv. ?

— În ședința de marți seara a Biroului federal am prezentat și a fost aprobat următorul lot: **Adamache, Ghiță — Sătmăreanu, Lupescu, Dinu, Mocanu, Ivăncescu, Hălmăgeanu, Vigu — Radu Nunweiller, Pescaru, Dumitru — Neagu, Dobrin, Tătaru, Dumitrache, Domide, Ene Daniel, Lucescu.**

— Cînd ați fixat primul rendez-vous cu băieții ?

— Pe 21 septembrie, la București, va fi convocat întregul lot, plus cîțiva jucători (Sălceanu, Pexa, Florian Dumitrescu etc) susceptibili de a îmbrăca și ei tricourile naționalei. Cu acest prilej le va fi prezentat calendarul pregătirilor echipei în vederea jocurilor din C.E., obiectivele propuse, căutîndu-se, totodată, reconectarea lor la atmosfera meciurilor internaționale care, așa cum se știe, avînd o miză mare, sînt dificile. Ei se vor antrena timp de trei zile la București și vor susține la 23 septembrie, un joc școală cu o formație din prima ligă a campionatului vest-german.

— Vreți să „divulgați" cititorilor „SCÎNTEII TINERETULUI" calendarul de care aminteați și obiectivul reprezentativei în Cupa Europei ?

— Între 5 și 11 octombrie jucătorii vor fi reuniți în vederea partidei cu **Finlanda** de la București (11. X). Pregătirile pentru meciul cu **Țara Galilor** au fost împărțite în două perioade : între 26 și 28 octombrie, vom face antrenamente și un meci de verificare în deplasare cu un partener din străinătate. Apoi, o nouă convocare (5 noiembrie) iar la 11. XI. — întîlnirea cu Țara Galilor (la Cardiff).

În sfîrșit, după etapa a XII-a a Campionatului diviziei A din 28 noiembrie elevii mei vor fi reuniți în vederea „amicalului" cu **Olanda** din 2 decembrie, de la Haga.

Drept obiectiv ne-am propus cîștigarea seriei și, deci, continuarea cursei în C. E. Dar, așa cum am mai declarat, **sciziunea care s-a produs în sînul echipei naționale mă neliniștește**, mă obligă să fiu circumspect în privința reușitei efortului meu de a îndepărta fisurile produse, de a restabili, astfel, o deplină unitate morală, climatul necesar de muncă, disciplină și seriozitate la care aderaseră, fără rezerve, toți tricolorii. La această oră echipa noastră este în postura unei familii dezbinate ca rod al unei campanii dusă cu violență, lipsă de obiectivitate, cu patimă ; uneori de către persoane care nu numai că nu vin în sînul echipei, dar pe care nu le vezi decît din an în paști în tribune. Regret că trebuie să le spun că așa cum eu nu fac antrenamentele prin telefon, nici ei n-ar trebui să scrie despre ceea ce nu văd și nu cunosc. Nutresc speranța că reintegrarea — dorită de toți oamenii de bună credință — se va produce, echilibrul va fi recăpătat și că Adamache, Lupescu, Dobrin, Domide, Lucescu și companii vor forma din nou un colectiv în adevăratul înțeles al cuvîntului care să apere cu forță și ambiție prestigiul fotbalului românesc. Am însă nevoie de sprijinul tuturor acelora care vor binele naționalei.

— Trecînd peste asperitățile de relație cronicar-antrenor, vă rugăm să ne vorbiți despre adversarele noastre din grupă.

— **Cehoslovacia** va fi, cred eu, principala contracandidată la șefia seriei. Și asta din două motive : 1. Fotbaliștii cehoslovaci au o foarte bună valoare. (rezultatul cu Franța, 0—3, nu-i concludent !) ; 2. echipa este animată în mod firesc de dorința unei reabilitări după eșecurile din Mexic. **Țara Galilor** prezintă un team alcătuit din jucători care activează în prima ligă a campionatului englez și, deci, prin definiție valoroși. Echipa este handicapată însă de lipsa omogenității. **Finlanda** — o necunoscută ! Toată lumea o vede pe post de cenușăreasă a grupei. N-ar fi exclus ca, plină de ambiție și dorință de afirmare, ea să răstoarne calculele hîrtiei. Să nu uităm că în preliminariile C. M. Portugalia era considerată drept marea favorită, iar Grecia — cea mai slabă formație din serie. Și ați văzut că pînă la urmă...

— Colectivul tehnic a rămas neschimbat ?

— Da. Consilier tehnic — **Em. Vogl**, preparator fizic — **Elias Baruch**, medic — **Dumitru Tomescu**, masor — **Andrei Tudose**. Am însă, o noutate — antrenorul secund, asupra căruia mă voi opri peste cîteva zile : **Ștefan Coidum** sau **Robert Cosmoc**. Cu șanse mari a concurat **Victor Stănculescu**, dar el a refăcut, după cum se știe, cuplul cu **Valentin Stănescu**, la cîrma echipei olimpice.

— O ultimă întrebare care vă convine probabil mai puțin dar, trebuie să recunoașteți, interesantă pentru... „microbiști". Dacă mîine, să zicem, România ar avea de susținut un meci internațional, ce „11" ați trimite în teren ?

— Este cea mai ușoară întrebare posibilă. **Adamache, Sătmăreanu, Lupescu, Dinu, Mocanu, Dumitru, Radu Nunweiller, Neagu, Tătaru, (Dobrin sau Dumitriu II) Dumitrache** și **Lucescu**. Nu am nici un motiv să schimb echipa care la Guadalajara a adus laude, onoare și a impus respect pentru fotbalul românesc. Cea mai bună națională din istoria fotbalului românesc a fost cea care a jucat în Mexic și aș comite o mare eroare, schimbînd-o...

DUMITRU VIȘAN

MERIDIAN

● ÎN CADRUL campionatului european de polo pe apă de la Barcelona, echipa României a învins cu scorul de 4-3 (2-1, 1-0, 0-1, 1-1) echipa Spaniei, calificîndu-se pentru turneul final. Pentru medaliile competiției se vor întrece 6 echipe : U.R.S.S., Ungaria, Iugoslavia, Italia și România.

● IERI LA BACĂU s-a disputat meciul internațional amical de fotbal dintre echipa libaneză Es Saffa Beirut și formația Dinamo Bacău. Au cîștigat fotbaliștii români cu scorul de 3—2 (2—0). Au marcat Ene Daniel (2), Sorin Avram, respectiv Nater și Hammud.

● Olimpiada masculină de șah de la Siegen (R. F. a Germaniei) a continuat cu desfășurarea partidelor cuprinse în cea de-a 4-a rundă. Echipa României conduce cu 2—0 în meciul cu Maroc, două partide fiind întrerupte.

În grupa I conduce echipa U.R.S.S., în cea de-a doua Iugoslavia, iar în cea de-a treia S.U.A. Grupa a IV-a are lideră echipa Ungariei cu 14 puncte, urmată de Danemarca cu 13 puncte și România cu 10,5 (două partide întrerupte). Cehoslovacia și Bulgaria conduc în grupele V și respectiv VI.

Relația GAZDĂ-OASPETE într-o ipostază mai puțin cunoscută

PIAȚA — acest „numitor comun" al cetățenilor

FOTO 1

FOTO 2

(Urmare din pag. 1)

condiții igienice ce trec ștafeta exigenței. Am întîlnit, însă, în raidul nostru și deficiențe care, într-un astfel de context, ies cu atît mai mult în evidență, devin stridente și se cer în consecință, grabnic înlăturate. Asupra acestui nedorit aspect am considerat că se cuvine să insistăm în cele ce urmează.

Întîia întîlnire a fost cel puțin derutantă, frumoasele legi ale ospeției încremenind în cea mai incredibilă grimasă. A ținut s-o justifice întru totul acest personaj întîlnit în piața Dorobanți (foto 3 ; l-am imortalizat pe peliculă ca să înlesnim tovarășilor din conducerea unității identificarea sa, noi neputînd a-i afla numele) atît prin gesturi, cît și prin cuvinte, căruia tot timpul îi tună și-i fulgeră, repede cumpărătorii — și dacă cităm aici pe Viorica Florea (lucrătoarea la „Igiena" din Dorobanți) o facem spre a oferi responsabilului pieții unul din „argumentele" zilnice. De asemenea „amabilitate" am avut parte și-n alte locuri : Obor, Titan, Galați, Militari. N-am dezarmat, însă. Pentru că, dacă treci pragul unei case, iar gazda este morocănoasă, apatică, plictisită, te bucuri măcar avînd parte de un decor cît de cît mai luminos. Noi n-am avut parte nici de acest „accesoriu". În multe piețe am întîlnit situații ca cele din fotografia nr. 7 (surprinsă în piața Amzei) în care cu greu poți distinge produsele dintre cutiile cu gunoi. Să mai extindem comentariul pe marginea criteriilor de igienă a prezentării produselor alimentare în piață ? Nu credem că este cazul, fiind vorba de lucruri cunoscute și recunoscute, stabilite prin lege și respectate ca atare. Lansăm însă un S.O.S. forurilor responsabile (sanitare și, poate, nu numai sanitare) cărora le oferim și numele celui menit să răspundă de curățenia locului surprins în fotografie : Nicolae Lungu. Locuri de parcare a gunoaielor pot fi întîlnite și în Obor și în Dorobanți și în Militari și, „de regulă", în mai toate piețele.

Fotografia nr. 4 ar putea fi intitulată : Închis pentru „inventar" ! vrem să susținem, pentru un inventar al timpului mort. Explicația, însă este mai largă. De la marea majoritate a standurilor de stat și intercooperatiste nu poți cumpăra decît după următorul program : 6—10,30 ; 16—19,30. Sigur, cele 8 ore de muncă sînt recunoscute și respectate prin lege. În această situație însă, cu semnificația ei specifică, credem că altfel ar trebui să stea lucrurile. Nu ne permitem a oferi aici o soluție (aceasta poate exista, desigur) dar putem oferi cîteva consecințe. Se știe, gospodina își face piața cînd poate (de ce nu și cînd vrea ?) — deci și atunci cînd aceste chioșcuri sînt închise. E nevoită să treacă „peste drum", la diverși „negustori", care, fără îndoială, știu „să țină la preț", indiferent de împrejurare. (Menționăm, în paranteză, faptul că într-o singură zi din septembrie în piața Unirii s-au aplicat amenzi pentru vîndere cu supraprețuri, în valoare de 3 500 lei). Mai mult, unii din acești negustori, mai descurcăreți (cum este Ion Bușu din comuna Călin — Oboga, județul Olt sau frații Alexandru și Ștefan Mihalache din comuna Ștubei — Orăști, județul Ilfov) își procură produsele chiar de la centrele intercooperatiste. Iată, acum, și ce se întîmplă cînd unitatea este închisă : Georgeta Alexandru (foto 8) vînzătoare în piața Ilie Pintilie își tîrguiește, „pe sub mînă", o haină de la o turistă „străină" ; se stă la taifas (foto 1) sau pur și simplu se doarme (foto 5). Credem că am oferit suficiente argumente pentru o revizuire judicioasă a orarului.

FOTO 6

FOTO 7

Explicația fotografiilor nr. 2 și 6 am lăsat-o la sfîrșit, ambele secvențe avînd ceva comun : doi copii, în ipostaze diferite, dar în total dezacord cu vîrsta lor, cu ceea ce ar trebui să facă. Steluța Croitoru te îmbie, în Obor, cu „ia punga conașule, 1 leu bucata" ; Ion Bărbuia nu „lucrează" clandestin (ca Steluța), ci delegat „oficial" de taică-su să-i țină locul, în piața Amzei, la un stand intercooperatist, deși locul lui ar fi trebuit să fie ca cel al colegilor de la Școala generală nr. 85, care se bucură încă de vacanță, se pregătesc pentru începerea școlii.

★

Am crezut, inițial, că am călcat cu stîngul atunci cînd am pornit în ospeție. Toate „gazdele" însă ne-au întîmpinat cu aceeași apatie. Noi credem că este vorba de o gravă lipsă de răspundere, de care aceste gazde nu se pot lecui decît în urma unor vizite mai dese, mai îndelungate și, desigur, cît se poate de exigente.

FOTO 8

FOTO 3

FOTO 4

FOTO 5

Viitoarea adversară a Campioanei noastre a cîștigat Cupa Intercontinentală

Aseară la Rotterdam s-a disputat a doua manșă a finalei intercontinentale la fotbal între formațiile Estudiantes La Plata (Argentina) și Feynoord (Olanda). Partida s-a încheiat cu scorul de 1-0 (0-0) în favoarea jucătorilor olandezi. În prima întîlnire scorul a fost egal (2-2), astfel că trofeul revine echipei Feynoord.

„DEFECȚIUNEA TEHNICĂ"

(Urmare din pag. 1)

rată de 6 luni. Se estimează că această acțiune va conduce la îmbunătățirea pregătirii profesionale a cadrelor și implicit la îmbunătățirea calității produselor.

Cursurile durează totuși șase luni iar întreprinderea are acum un mare deficit de forță de muncă calificată. De aceea am sugera ca, paralel cu aceste cursuri, să se organizeze cicluri de instruire practică de mai scurtă durată care să răspundă nevoilor presante pe care le ridică executarea diverselor operații la fiecare loc de muncă. După cum trebuiesc inițiate măsuri eficiente pentru reducerea acestei enorme fluctuații a cadrelor. Ambele acțiuni solicită o intervenție mai substanțială din partea comitetului U.T.C. care are la îndemînă posibilități multiple de stimulare a tinerilor pentru permanenta lor perfecționare profesională. Activitatea organizației U.T.C. este destul de săracă, în acest domeniu practic se reduce la „Olimpiada tînărului electronist". Numai că numărul participanților este mic : unul din 15. Acțiunea, ni se spune, se va repeta. Ar trebui găsite și alte forme care să antreneze o masă mult mai largă de tineri. În același timp organizația U.T.C. este chemată să desfășoare acțiuni educative eficiente care să ducă la întărirea răspunderii personale a tinerilor față de îndeplinirea sarcinilor ce le revin, la respectarea disciplinei în muncă.

Produsele acestei uzine nu pot rămîne la actualul nivel calitativ. Calitatea fabricației a rămas în urma substanțialului progres înregistrat la capitolul performanțe tehnice. Apelăm din nou la cifre. În primele opt luni ale acestui an în Capitală s-au vîndut cu 853 mai multe televizoare decît în aceeași perioadă a anului trecut, în timp ce numărul celor reparate în garanție a crescut cu 7234. Amplificată la scara întregii țări cifra capătă proporții inadmisibile.

Sîntem de acord că piesele primite de la alte uzine nu întrunesc calitățile necesare. Dar există o lege a contractelor economice ce dă posibilitatea ca asemenea produse să fie respinse. Tot această lege precizează însă că recepționarea și acceptarea de către beneficiar a produselor ce nu corespund calității prevăzute prin contract atrag răspunderea și asupra sa. Așa se face că „Electronica" este cea căreia i se atribuie cea mai mare parte din vină. Aici se semnează certificatul de naștere și de viață al fiecărui produs.

Succesele obținute an de an la această uzină nu pot fi contestate. Ele sînt însă voalate de situații cu siguranță remediabile. Un mai riguros control al calității după anumite faze de montaj, o mai mare exigență față de colaboratori, mai multă preocupare pentru creșterea calificării la locul de muncă reprezintă tot atîtea căi de sporire a prestigiului de care marca uzinei Electronica se bucură atît în țară cît și peste hotare.

de peste hotare

BILANȚUL SUCCESELOR UNUI AN DE LUPTĂ A PATRIOȚILOR SUD-VIETNAMEZI

● AGENȚIA DE PRESA „ELIBERAREA" a dat publicității un bilanț al operațiunilor de luptă ale detașamentelor armate ale Guvernului Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud în perioada septembrie 1969 — august 1970.

Se relevă că forțele patriotice care au acționat în partea de vest a zonei Nhambo și vestul regiunii Saigon au scos din luptă peste 100 000 de soldați și ofițeri americani și saigonezi. Au fost, de asemenea, doborîte 480 de avioane și elicoptere aparținînd forțelor aeriene americane. Patrioții au distrus și avariat 292 de mașini militare și 144 de piese grele de artilerie, capturînd o importantă cantitate de arme și muniții.

Forțele de eliberare controlează numai în această zonă un teritoriu cu o populație de peste 500 000 de locuitori.

LUPTELE DIN VIETNAMUL DE SUD

SAIGON 9 (Agerpres). — Detașamente ale Guvernului Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud au declanșat în ultimele zile numeroase atacuri împotriva trupelor americano-saigoneze. În noaptea de marți spre miercuri, forțele patriotice au bombardat cu mortiere o poziție a parașutiștilor americani din provincia de coastă Binh Dinh și o bază americană din apropiere de Da Nang. Marți, au avut loc mai multe ciocniri în Delta fluviului Mekong și în regiunea Saigonului, unde forțele patriotice au lansat peste zece bombardamente succesive. În provincia Thua Thien, patrioții au atacat un batalion de infanterie al trupelor americano-saigoneze, provocînd inamicului pierderi importante în oameni și materiale.

Într-un comunicat al Guvernului Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud se arată că trei divizii saigoneze au fost distruse în ultimele șase luni în Delta fluviului Mekong. Totodată, se arată că în această perioadă, în rîndul trupelor americano-saigoneze, s-au înregistrat peste 3 000 de dezertări sau de refuzuri de executare a ordinelor.

ORIENTUL APROPIAT

● Incidente violente în Iordania

AMMAN 9 (Agerpres). — Noi incidente violente au izbucnit marți după-amiază în localitatea Irbid între forțele armate iordaniene și membri ai organizațiilor palestiniene de rezistență, anunță agențiile de presă. În cursul acestor ciocniri, care s-au produs la scurt timp după intrarea în vigoare a acordului de încetare a focului intervenit între guvernul iordanian și Comitetul Central al Revoluției Palestiniene, au fost înregistrați 29 de morți și un mare număr de răniți.

Un comunicat difuzat la Beirut de organizația „Al Fatah" afirmă că ciocnirile ar fi început prin atacarea de către unități de tancuri și artilerie ale armatei iordaniene a unor poziții deținute de palestinieni în apropierea liniei de demarcație iordano-israeliene.

Comitetul Central al Rezistenței Palestiniene a anunțat anularea acordului de încetare a focului. De altfel, două dintre organizațiile palestiniene de rezistență — Frontul popular pentru eliberarea Palestinei și Frontul democratic popular pentru eliberarea Palestinei — au respins încă de la început acordul amintit.

AMMAN 9 (Agerpres). — „Comitetul celor 4", creat în vederea medierii în conflictul dintre autoritățile iordaniene și membrii organizațiilor palestiniene de rezistență, și-a început marți seara misiunea sa. Mediatorii au luat contact cu primul ministru iordanian, Abdel Moneim El Rifai, și cu Comitetul Central al Rezistenței Palestiniene.

„Am constatat la toate personalitățile pe care le-am întîlnit o sinceră dorință de a pune capăt crizei", a declarat Selim El Yafi, secretar general adjunct al Ligii arabe.

AMMAN 9 (Agerpres) — Regele Hussein al Iordaniei a acordat puteri depline șefului statului major al armatei, generalul Machhour Hadissa, pentru a lua, în cooperare cu forțele regale și guvernul iordanian, toate măsurile necesare pentru a asigura calmul și securitatea pe întregul teritoriu al țării — a anunțat postul de radio Amman.

Această hotărîre a fost luată în urma unei reuniuni care a avut loc miercuri dimineața și la care au participat regele Hussein, primul ministru Abdel Moneim Rifai și șeful statului major al armatei.

AMMAN 9 (Agerpres). — Yasser Arafat, președintele Comitetului Central al rezistenței palestiniene, a ordonat tuturor grupurilor de comando palestiniene încetarea imediată a focului — a anunțat agenția France Presse, citînd postul de radio Amman. Apelul a fost lansat în urma ordinului dat de generalul Machhour Hadissa, șeful statului major al armatei iordaniene, forțelor guvernamentale de a înceta toate operațiunile militare pe teritoriul țării.

CHILE. Senatorul Salvador Allende, candidatul forțelor de stînga, primește felicitările candidatului creștin-democrat, Radomiro Tomic, pentru succesul repurtat la alegerile prezidențiale, în cadrul cărora a întrunit cel mai mare număr de voturi.

Delegația militară română primită de premierul R.D.G.

BERLIN 9 (Agerpres). — Willi Stoph, președintele Consiliului de Miniștri al R.D. Germane a primit miercuri delegația militară română condusă de general colonel Ion Ioniță, ministrul forțelor armate, care se află într-o vizită de prietenie în această țară. Au participat Hans Rietz, vicepreședinte al Consiliului de Stat, general de armată Heinz Hoffmann, ministrul apărării naționale al R.D.G., și alte persoane oficiale. La întîlnire, care s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, tovărășească, a participat Nicolae Ghenea, ambasadorul României în R.D. Germană.

DUPĂ DETURNĂRILE DE AVIOANE

Activitate diplomatică pentru eliberarea pasagerilor

Elveția a devenit în ultimele 48 de ore centrul activității diplomatice în vederea obținerii eliberării celor aproximativ 300 de pasageri și membri ai echipajelor de pe avioanele deturnate duminică de la rutele lor de comandouri ale Frontului Popular pentru Eliberarea Palestinei (F.P.E.P.).

La Berna s-a anunțat că Marea Britanie, S.U.A., R.F. a Germaniei și Elveția au acordat puteri depline Comitetului Internațional al Crucii Roșii, sub forma unui „mandat colectiv", pentru a negocia cu F.P.E.P. Guvernul elvețian a reafirmat că este dispus să elibereze pe cei trei palestinieni condamnați la închisoare în această țară în schimbul tuturor pasagerilor din cele două avioane, indiferent de naționalitatea lor. Guvernul R.F. a Germaniei a comunicat, la rîndul lui, că va elibera trei palestinieni deținuți la Munchen în schimbul cetățenilor vest-germani reținuți de F.P.E.P.

Ministrul afacerilor externe al Marii Britanii, Alec Douglas Home, s-a întreținut marți succesiv cu reprezentanții diplomatici la Londra ai unor țări arabe, cărora le-a cerut să folosească influența lor pe lîngă F.P.E.P. pentru a se pune capăt „actelor nesăbuite de violență".

În același timp, la Washington, președintele Nixon i-a convocat marți după-amiază pe secretarul de stat, William Rogers, ministrul apărării, Melvin Laird, ministrul justiției, John Mitchell, și pe alți colaboratori. După cum a precizat purtătorul de cuvînt al Casei Albe, Ronald Ziegler, au fost examinate măsurile ce trebuie luate pe plan internațional pentru a se împiedica deturnări de avioane în viitor. În aceeași zi, secretarul de stat, William Rogers, a discutat problema pasagerilor reținuți cu ambasadorii la Washington a 10 țări arabe.

Agențiile internaționale de presă relatează că pasagerii și echipajele celor două avioane ale companiilor de transporturi aeriene „Panamerican" și „Swissair", deturnate de comandouri ale Frontului Popular pentru Eliberarea Palestinei (F.P.E.P.), continuă să fie reținuți în Iordania.

(Agerpres)

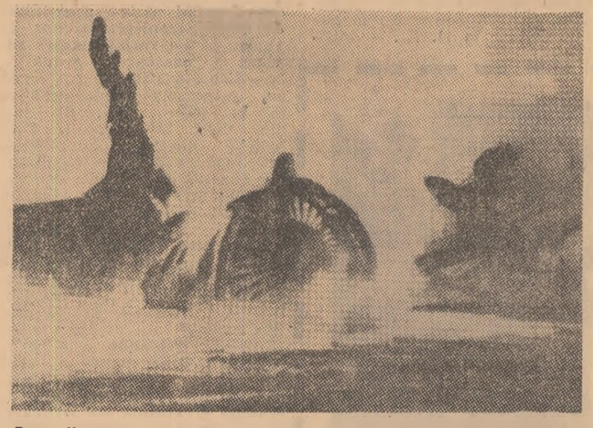

Resturile avionului Jumbo-Jet al companiei aeriene Pan Am distrus recent pe aeroportul din Cairo de membri ai forțelor de rezistență palestiniene.

DE LA TRIMISUL SPECIAL AL „SCÎNTEII TINERETULUI"

PANORAMIC AUSTRIAC

Prin telefon de la Viena de la NEAGU UDROIU

Oaspeților săi din aceste zile de început de toamnă, Viena le oferă posibilitatea de a cunoaște operativ și cuprinzător cîteva din realizările semnificative ale economiei Austriei într-o prestigioasă companie competițională. Bănuiți, desigur, că ne referim la tradiționalul tîrg internațional de mostre pe care Praterul îl adăpostește timp de o săptămînă, loc unde alături de cele 1 400 de firme din 31 de țări — între care și România — sînt prezenți 2 460 expozanți autohtoni reprezentînd cele mai diferite ramuri de activitate. Într-un fel, ceea ce se află expus aici în pavilioane sau în aer liber constituie sinteza unui drum de un sfert de secol, un drum anevoios pe care industria austriacă l-a străbătut reușind să rezolve pozitiv numeroase probleme rămase în urma războiului, prin forța împrejurărilor, impuse de condițiile naturale ale dezvoltării sale. Situată, din punct de vedere al întinderii și numărului locuitorilor, pe locul 19 între statele europene (cu o suprafață de 83 850 km p. și cu o populație de 7 milioane de locuitori), Austria a atins în momentul de față din punct de vedere industrial, un nivel avansat de dezvoltare și modernizare. Vorbesc despre acest lucru creșterile cantitative înregistrate în ramurile industriale de bază, prefacerile structurale produse de-a lungul anilor în economia austriacă postbelică. Am vrea să menționăm, în sprijinul acestor afirmații, cîteva cifre edificatoare. Dacă în 1945 producția de oțel era apreciată la 171 000 de tone, două decenii mai tîrziu nivelul atins depășea 3 milioane tone, consumul de oțel brut pe cap de locuitor cifrîndu-se la peste 360 kg. Austria figurează între țările capitaliste europene pe primul loc în ceea ce privește producția de magnezită, pe locul II în extracția de petrol, pe locul III la producția de material lemnos și pe locul IV la aluminiu. În ceea ce privește energia electrică ea e considerată unul din cei mai importanți producători de energie din Europa, potențialul său hidroelectric fiind estimat la aproape 40 milioane kWh. Incomplete, desigur, asemenea date sînt însă în măsură să sugereze atenția cu care s-a urmărit și se urmărește valorificarea cu maximă eficiență a resurselor naturale, dezvoltarea cu precădere a acelor ramuri de care depinde progresul economic și social al țării.

„Țară în inima Europei" — cum se intitulează una din numeroasele cărți de prezentare a realităților sale contemporane, Austria își aduce o prețioasă contribuție pe plan internațional la destindere, la asigurarea unui climat de pace și înțelegere între popoarele Europei, ale întregii lumi. Dovezile sînt numeroase și pluritatea formelor de manifestare politice, economice, culturale, turistice, nu fac decît să pună în relief o consecvență generoasă în aplicarea politicii sale externe caracterizată, după cum ne preciza cancelarul federal Bruno Kreisky — de colaborare cu toate țările membre ale O.N.U., de lărgirea relațiilor cu toate țările vecine, indiferent de regimul lor politic, de intensificarea legăturilor multiple cu toate popoarele lumii. După cum se știe, Viena a fost în numeroase rînduri locul de desfășurare a diferite acțiuni inițiate în sprijinul idealurilor de pace și înțelegere, de înlăturare a încordării internaționale; aici își au sediul permanent cîteva din organismele internaționale între care Agenția internațională de energie atomică și Comisia O.N.U. pentru dezvoltarea industrială. Ca membră a O.N.U., Austria promovează cu fermitate o politică realistă aducîndu-și un aport însemnat la promovarea ideilor colaborării și înțelegerii între state. Nu e de mirare că Austria a fost una din țările care s-au exprimat printre primele în favoarea convocării unei conferințe europene, inițiativă de care se leagă speranțe pe calea găsirii unor noi posibilități de consolidare a păcii și securității bătrînului continent. Caracterizînd-o drept „folositoare și necesară" președintele federal al Austriei, Franz Jonas a ținut să menționeze că, după opinia domniei sale, succesul unei astfel de conferințe e neîndoios condiționat de crearea acelei atmosfere de încredere reciprocă între state, de eliminarea surselor de suspiciune, susținînd, totodată, ideea înscrierii printre obiectivele conferinței a problemei — atît de importantă și actuală — a dezarmării.

În convorbirile purtate în timpul de cînd ne aflăm aici, la Viena, ni s-a oferit prilejul să consemnăm numeroase opinii privind politica României, păreri referitoare la relațiile dintre țara noastră și Austria, prognoze asupra evoluției lor ulterioare. Evocînd vizita efectuată anul trecut la noi în țară, președintele Franz Jonas a accentuat că vizita de răspuns pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al României și soția sa urmează s-o efectueze în Austria constituie un eveniment de mare însemnătate pentru relațiile dintre cele două țări, declarînd că a rămas impresionat de inteligența și umanismul cu care șeful statului român abordează orice problemă asupra căreia se apleacă. Apreciată drept un „simbol", vizita președintelui Ceaușescu este considerată aici ca o demonstrație a prieteniei dintre cele două popoare, a încrederii reciproce, expresie a colaborării lor fructuoase. Cu aceste sentimente de mare prietenie și de mare interes, ni s-a spus, președintele federal îi întîmpină pe oaspeții români și, alături de el, întregul popor austriac. Sînt cuvinte care exprimă în cel mai înalt grad valențele unei politici constructive avînd în centrul său respectul, prețuirea, încrederea și colaborarea pe baze reciproc avantajoase între cele două țări.

Viena, 9 septembrie 1970

● GUVERNUL INDIAN a cerut maharajahilor, privați de toate privilegiile și stipendiile în baza unui decret guvernamental, emis la începutul acestei săptămîni, să facă cunoscut autorităților conturile de care dispun la băncile din străinătate, informează agenția France Presse.

Potrivit informațiilor definite de serviciile financiare indiene, maharajahii dispun de importante conturi la băncile vest-europene și americane. Deveniți simpli cetățeni ai țării, ei vor fi obligați de acum înainte să respecte legile indiene, care interzic oricărei persoane să aibă depuneri la băncile străine, fără o autorizație prealabilă.

„PRECEDENTUL MASSACHUSETTS"

● ȘASE MILIOANE ȘI JUMĂTATE DE SEMNĂTURI
● AVERTISMENTUL LUI SARGENT ȘI REFUZUL TINERILOR
● SENSUL UNEI SCRISORI DE ACUZARE

Șase milioane și jumătate de americani au semnat pînă acum o petiție adresată Curții Supreme a S.U.A. Petiția cere forului juridic suprem să declare ca neconstituțională trimiterea cetățenilor americani în războiul din Vietnam — război nedeclarat și nesancționat de Congres.

Acest veritabil referendum pe scară națională își are punctul de pornire în așa-numitul „precedent legislativ din Massachusetts". La 18 aprilie, Congresul statului Massachusetts a adoptat cu o majoritate clară (29 voturi contra 3 în Senat și 157 contra 32 în Camera Reprezentanților) o lege prin care este considerată ilegală trimiterea de cetățeni ai acestui stat în războiul nedeclarat, ilegal, din Vietnam. Principalele prevederi ale legii sancționată și semnată de guvernatorul statului, Francis W. Sargent, sună astfel: **„Nici un locuitor al statului federal (Massachusetts) care este chemat în rîndurile forțelor armate sau care servește în rîndul forțelor armate ale S.U.A. nu poate fi trimis să participe la ostilități armate în afara granițelor teritoriale ale Statelor Unite dacă ostilitățile nu au fost autorizate de la început printr-o declarație de război a Congresului sau dacă nu au fost sancționate ulterior printr-o hotărîre a Congresului... Procurorul general al statului trebuie să inițieze, în numele statului federal și în lumina prezentei legi, o acțiune corespunzătoare la Curtea Supremă".**

Semnînd legea, guvernatorul Sargent s-a grăbit să avertizeze însă că ea nu face decît **„să ofere inițiatorilor săi șansa de a obține cauțiunea celui mai înalt for de justiție al țării"** și că **„ea nu constituie nici o bază pentru neprezentarea la încorporare".** Mulți tineri din Massachusetts au ignorat, însă, avertismentul, și-au ars ordinele de chemare și au înfruntat acțiunea judiciară (nu mai puțin de 380 de tineri au fost chemați în fața tribunalelor din statul Massachusetts în perioada aprilie-august a.c. pentru refuzul de a satisface serviciul militar). În același timp, o serie de personalități din viața universitară a statului Massachusetts în frunte cu John Wells, fost consilier juridic al Pentagonului și Steve Worth, profesor de științe politice la Northeastern University din Boston, au inițiat o campanie pentru strîngerea a zece milioane de semnături pe o petiție cerînd Curții Supreme validarea legislației antirăzboinice adoptate de Congresul din Massachusetts (șase milioane și jumătate de semnături au fost de acum înregistrate). Robert H. Quinn, procurorul general al statului federal Massachusetts, nu vrea, însă, să se bazeze numai pe presiunea morală a milioanelor de semnături și a mișcării active de protest și opoziție a tinerilor. El a găsit un artificiu juridic pentru a aduce chestiunea războiului din Vietnam în fața Curții Supreme a S.U.A., deși acest for juridic și-a declinat de două ori în ultimii trei ani competența constituțională în acest caz, argumentînd că **„este vorba de o problemă politică și nu juridică".** Quinn se bazează pe prerogativele Curții Supreme de a judeca acuzațiile aduse de un stat federal împotriva cetățenilor unui alt stat federal. El a intentat o asemenea acțiune la Curtea Supremă contra lui Melvin Laird, ministrul apărării de la Washington. Temeiul: **„Acuzatul, ca și predecesorii săi în funcția respectivă, au provocat prin ducerea ostilităților în Indochina, fără declarație de război sau un echivalent constituțional, daune materiale și morale cetățenilor statului federal Massachusetts, în mod ilegal".** Acuzațiile împotriva lui Laird sînt următoarele:

● Încălcarea suveranității statului Massachusetts.

● Vătămarea sănătății, activității sociale și de familie a 8 000 de cetățeni ai statului federal trimiși în Vietnam; 1 300 dintre ei au fost uciși și 5 000 răniți.

● Statul Massachusetts a suferit pierderi de ordinul a milioane de dolari (prin lipsă de brațe de muncă și anulări forțate de impozite) din cauza trimiterii a mii de cetățeni în Vietnam.

● Statul Massachusetts a primit, din cauza cheltuielilor uriașe pentru războiul din Vietnam, fonduri mult micșorate din bugetul federal pentru salubrizarea orașelor și mijloacele de comunicații locale.

● Sentimentul aproape general al populației că războiul din Vietnam e ilegal lezează încrederea cetățenilor și în administrația statului federal.

Curtea Supremă — cere Quinn în scrisoarea de acuzare — trebuie să interzică ministrului apărării să trimită noi cetățeni din Massachusetts în Indochina în cazul în care Congresul nu autorizează acest război.

Desigur, inițiatorii acestei acțiuni judiciare nu speră să obțină, la reluarea activității Curții Supreme, în octombrie, un succes în sensul unei validări de principiu a neconstituționalității și ilegalității războiului din Vietnam. Ei urmăresc să obțină din partea Curții Supreme doar un verdict de valabilitate a legii din Massachusetts care să ferească cetățenii acestui stat de a fi trimiși într-un război nedeclarat. Ei doresc, așa cum se exprimă Richard Falk, profesor de drept internațional la Universitatea Princeton, **„să pună în mișcare noi resorturi pentru a încuraja și în alte state americane legislații de genul celei adoptate în Congresul din Massachusetts, întărind presiunile asupra administrației pentru curmarea celui mai absurd război din istoria S.U.A.".**

EM. RUCĂR

Demonstrație a studenților din Boston împotriva războiului din Vietnam: 380 de refuzuri în numai cîteva luni

Lucrările Conferinței țărilor nealiniate

LUSAKA 9. — Trimisul special Agerpres, Nicolae Puicea, transmite: O contribuție crescîndă a țărilor nealiniate la reglementarea problemelor importante ale lumii contemporane, dezvoltarea continuă a colaborării dintre ele în scopul accesului mai rapid la progresul economic, cultural, tehnico-științific și social, definirea căilor de intensificare a luptei împotriva colonialismului și imperialismului, precum și sprijinirea mișcărilor de eliberare națională — acestea au fost temele dominante ale cuvîntărilor șefilor de state și guverne, rostite miercuri în cadrul celei de-a treia conferințe la nivel înalt a statelor nealiniate de la Lusaka.

Președintele Republicii Africa Centrală, Jean Bedel Bokassa, a condamnat regimurile minoritare rasiste din R.S.A. și Rhodesia, precum și colonialismul portughez. „Fiecare popor, a spus Bokassa, trebuie să fie liber de a-și hotărî destinul, la adăpost de orice imixtiune străină în treburile sale interne. Vrem să întreținem relații cu toate statele, dar respingem atentatele la independența și suveranitatea popoarelor și să luăm poziție netă în problemele internaționale acute, fără a fi influențați de forța militară, economică sau demografică a altora" — a adăugat vorbitorul.

În cuvîntarea sa, primul ministru al Ceylonului, Sirimavo Bandaranaike, a lansat un apel țărilor participante la întîlnirea de la Lusaka de a-și uni eforturile pentru a putea aduce o contribuție cît mai substanțială la lupta împotriva oricărei dominații, împotriva colonialismului și neocolonialismului.

Luînd cuvîntul, primul ministru al Indiei, Indira Gandhi, a evidențiat rolul constructiv pe care țările nealiniate îl pot juca în vederea asigurării păcii în lume și contribuția pe care o pot aduce la cooperarea internațională. Ea s-a pronunțat împotriva politicii blocurilor militare, împotriva colonialismului și imperialismului, pentru o solidaritate activă cu popoarele Indochinei, victime ale agresiunii imperialiste.

pe scurt

PREȘEDINTELE AUSTRIEI LA PAVILIONUL ROMÂNIEI DE LA TÎRGUL DE LA VIENA

● PREȘEDINTELE FEDERAL AL AUSTRIEI, Franz Jonas, a vizitat miercuri dimineața pavilionul Republicii Socialiste România din cadrul Tîrgului internațional de la Viena. Înaltul oaspete a fost întîmpinat și salutat de Dumitru Aninoiu, ambasadorul României la Viena.

Președintele a apreciat modul de prezentare a exponatelor românești.

● ÎN PIAȚA MAUZOLEULUI Gheorghi Dimitrov din Sofia a avut loc miercuri demonstrația oamenilor muncii cu prilejul aniversării a 26 de ani de la victoria revoluției de la 9 septembrie din Bulgaria. La tribuna oficială au luat loc Todor Jivkov și alți conducători de partid și de stat.

Demonstrații similare ale oamenilor muncii închinate marelui eveniment de la 9 septembrie 1944 au mai avut loc în toate localitățile urbane, centre industriale și comune mai mari de pe întreg cuprinsul Bulgariei.

● DUPĂ CUM AU ANUNȚAT autoritățile sanitare israeliene, șase noi cazuri de holeră au fost înregistrate la Ierusalim, numărul total al celor bolnavi ridicîndu-se la 72.

„ZILELE FILMULUI ROMÂNESC" LA BRATISLAVA

●LA BRATISLAVA se desfășoară Zilele filmului românesc. La spectacolul de gală a acestei manifestări, în cadrul căruia a fost prezentat filmul „Căldura" al regizorului Șerban Creangă, a participat o delegație de cineaști români formată din Vladimir Munteanu, Sidonia Manolache și Nicolae Secăreanu.

În cadrul Zilelor filmului românesc la Bratislava vor mai fi prezentate încă două realizări ale cineaștilor noștri: „Castelul condamnaților" și „Tinerețe fără bătrînețe"

● PREȘEDINTELE Comitetului de Stat al Planificării al Republicii Socialiste România, Maxim Berghianu, a avut miercuri o întrevedere cu președintele Comitetului de Stat al Planificării al U.R.S.S., N. K. Baibakov. Au fost discutate probleme privind dezvoltarea colaborării economice și schimburile de mărfuri dintre România și Uniunea Sovietică pe perioada 1971—1975.

Întrevederea a decurs într-o atmosferă prietenească.

● SECRETARUL GENERAL AL O.N.U., U Thant, a declarat marți, cu prilejul inaugurării unei expoziții consacrate educației, că în cursul ultimilor ani numărul analfabeților în lume a crescut și continuă să crească și în prezent. Potrivit unor statistici ale UNESCO, la ora actuală există 783 milioane de analfabeți, ceea ce reprezintă o creștere de 48 de milioane față de anul 1960.

„Dacă nu se iau măsuri speciale, a subliniat U Thant, pînă în anul 1980 numărul analfabeților va trece de 800 de milioane". Din datele UNESCO reiese că cea mai mare parte a neștiutorilor de carte sînt femei. Din numărul total al femeilor existente în lume, 40 la sută sînt analfabete. La bărbați procentul este de 28 la sută. „Analfabetismul — a spus U Thant — se manifestă în special în mediul rural, iar această problemă este una dintre pietrele de hotar ale dezvoltării și modernizării satului"

A 20-A CONFERINȚĂ „PUGWASH"

În orășelul american Fontana, statul Wisconsin, au început miercuri lucrările celei de-a 20-a Conferințe „Pugwash" — tradițional forum al oamenilor de știință consacrat discutării problemelor actuale ale științei și relațiilor internaționale. La lucrări participă peste 100 de savanți din 40 de țări ale lumii. Tema conferinței este „Pacea și colaborarea internațională în anii '70".

Printre problemele înscrise pe ordinea de zi se află cele legate de poluarea mediului înconjurător, de utilizarea rațională a resurselor naturale și de dezvoltarea economiei. O atenție deosebită va fi acordată problemelor legate de pacea și securitatea internațională.

Conferințele „Pugwash" reflectă dorința oamenilor de știință din întreaga lume de a nu permite utilizarea noilor descoperiri ale științei și tehnicii decît în scopuri pașnice, în folosul întregii omeniri.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii". Tel. 17 60 10, 17 60 20. Abonamentele se fac la oficiile poștale și difuzorii din întreprinderi și instituții

Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"